

Ο Μικρός

ΗΡΩΗΣ

Τό Πιόνισμα
του Θανάτου

ΑΪΝΑ

ΠΡΩΣΙΣ

Το παιχνίδι του ΘΑΝΑΤΟΥ

Μάχη μέσα
στή νύχτα

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ Θαλάσσης, το θρυλικό Παίδι - Φάντασμα, το ηρωικό Έλληνόπουλο, που μάχεται με αυτοθυσία έναντίον των εχθρών της πατρίδας του συγκεντρώνει τις δυνάμεις του και ετοιμάζεται για την έξορμησι, που θα του χαρίση το θάνατο ή τη νίκη.

Βρίσκεται μέσα στο αυτόκινητο όπου η Κόμπρα ή περίφημη και τρομερή Γερμανίδα κατάσκοπος, που είναι γνωστή ως κόρη του Χίτλερ, έχει φορτώσει το πολύτιμο ούράνιο με το οποίο ο Χίτλερ λογαριάζει να κατασκευάση πρώτος την ατομική βόμβα και να υποδουλώση

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

τὸν κόσμον! (*) Ἡ Κόμπρα καὶ οἱ τρεῖς Γερμανοὶ ποὺ τὴν συνοδεύουν ἔχουν θυγῇ ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ ἐτοιμάζονται νὰ κουβαλήσουν τὰ κασόνια μὲ τὸ οὐράνιο σ' ἕνα ἀεροπλάνο ποὺ περιμένει λίγο πρὸ πέρα καὶ ποὺ πρόκειται νὰ μεταφέρῃ τὸ πολυτιμὸν μέταλλο στὴ Γερμανία. Ἄν οἱ Γερμανοὶ φορτώσουν τὸ οὐράνιο καὶ τὸ ἀεροπλάνο ἀπογειώσῃ, τότε ὁ πόλεμος εἶναι ὀριστικὰ χαμένος γὰρ τοὺς Συμμαχικοὺς καὶ γὰρ τὴν Ἑλλάδα!

Τὸ Ἑλληνοπούλο πετάει ἀπὸ πάνω του τὰ τσουβάλια ποὺ τὸν σκεπάζουν καὶ παίρνει θέσι πίσω ἀπὸ τὰ κασόνια μὲ τὸ πιστόλι του στὸ χέρι. Περιμένει μὲ ἀγωνία τὴν κατὰλληλη στιγμή, ποὺ δὲν ἀργεῖ νὰ παρουσιαστῇ. Κάπου πρὸ πέρα, ἡ μηχανὴ τοῦ ἀεροπλάνου ἀρχίζει νὰ μουγγρίζει μέσῃ στὴ σιγαλιὰ τῆς νύχτας. Ταυτόχρονα, ἡ φωνὴ τῆς Κόμπρας λέει:

— Ἐμπρός λοιπόν! Ἀρχίστε νὰ κουβαλάτε τὰ κασόνια! Δὲν πρέπει νὰ μᾶς βρῇ ἐδῶ ἡ αὐγή!

Ὁ Σούλτς, ὁ γιγαντώσιμος καὶ κτηνώδης σωματοφύλακας τῆς Γερμανίδας, πηλυστάζει στὸ αὐτοκίνητο μαζί μὲ τοὺς δυὸ ἄλλους. Ἀπλώνουν τὰ χέρια τους γιὰ νὰ πιάσουν τὰ κασόνια καί... μαρμαρώνουν! Ἀντ'αὐτοῦ

τὸ σκοτεινὸ στόμιον τοῦ πιστολίου τοῦ Παδίου - Φάντασμα καὶ ἀκούει τὴ φωνὴ τοῦ Γκώργου νὰ λήθῃ γεμάτῃ ἀπειλῇ:

— Θὰ μὲ ὑποχρεώσετε πολὺ ἂν κάνετε τὸν κόπο νὰ σηκώσετε τὰ χέρια σας πρὸς τ' ἄστρα! Θὰ μὲ ὑποχρεώσετε ὅμως πρὸ πολλοῦ ἂν δὲν τὰ σηκώσετε καὶ μοῦ δώσετε ἔτσι τὴν εὐκαιρίαν νὰ σᾶς ξεκάνω!

Μὲ ἀργεῖς κινήσεις καὶ μὲ μάτια ποὺ ἀστράφτουν ἀπὸ μῖσος οἱ τρεῖς Γερμανοὶ σηκώνουν τὰ χέρια τους ψηλά. Τὸ Παδί - Φάντασμα ἐτοιμάζεται νὰ πηδῇ ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, μὰ τὴν ἴδια στιγμή διασπαστικὰ δῆματα ἀκούγονταν νὰ ἀπομακρύνωνται πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τοῦ ἀεροπλάνου. Ἐπειτα, ἡ φωνὴ τῆς Κόμπρας γρυλλίζει:

— Παδί - Φάντασμα, πέταξε τὸ πιστόλι σου καὶ σηκώ ὀρθος μὲ τὰ χέρια ψηλά! Βρίσκομαι στ' ἀεροπλάνο καὶ κρατῶ τὸ πολυβόλον μου. Ἄν δὲν ὑπακούσης, θὰ γαζώσω μὲ σφαῖρες τὸ αὐτοκίνητο, ὥσπου νὰ σὲ πετύχω καὶ νὰ σὲ σκοτώσω! Οἱ σφαῖρες τοῦ πολυβόλου αὐτοῦ ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ τρυποῦν ἀκόμα καὶ ἐλαφρῶς θωρακισμένα ἄρματα μάχης. Εἶναι ἐκρηκτικὰς!

Γιὰ μὰ στιγμή τὸ Ἑλληνοπούλο ξεφινιάζεται καὶ ἡ προσοχὴ του ἀποσπάται ἀπὸ τοὺς τρεῖς Γερμανοὺς, ποὺ στέκονται σὲ μικρὴ ἀπόστασιν ἀπ' αὐτόν, ἔξω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. Οἱ πράκτορες τοῦ Χίτλερ δὲ χάνουν τὴν εὐκαιρίαν

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενον τεύχος: «Κόμπρα, ἡ Κόρη τοῦ Χίτλερ».

Σκύβουν απότομα και χάνουνται από τα μάτια του Γιώργου.

Το Παίδι - Φάντασμα βρίσκεται: έτσι σε πολύ δύσκολη θέση. Οι αντίπαλοί του έχουν κίολας ταμπουρωθή κάπου μέσα στη νύχτα, με τα όπλα τους έτοιμα να σκορπίσουν το θάνατο. Πό πέρα; η Κόμπρα περιμένει με το δάχτυλο στη σκαϊνιά του πολυβόλου του αεροπλάνου.

Ο Γιώργος συσπειρωμένος πίσω από τα κασόνια, σκέπτεται: γοργά. Δεν υπάρχει καμμιά έλπίδα να ξεφύγει. Τό μόνο που μπορεί να κάνει είναι: να κρατήσει όσο μπορέσει περισσότερο για να ξεμερώσει στο μεταξύ και να μην μπορέσουν οι Γερμανοί να φορτώσουν τα κασόνια στο αεροπλάνο.

— Παραδόσου, Παίδι - Φάντασμα!, ακούγεται ή φωνή της Κόμπρας. Είμαι αποφασισμένη να μεταβάλω σε σκόνη το αυτόκινητο για να σε σκοτώσω! "Επειτα, θα μεταφέρω στο αεροπλάνο το ούρanio, που δεν παθαίνει τίποτα από τις κοινές εκρήξεις. Για να έκραγή πρέπει να προκληθεί ή ανάφλεξις του με ώρισμένο τρόπο, που είναι ακόμη άγκυλος και εις τους σοφούς που προσπαθούν να κατασκευάσουν την άτομική βόμβα! Παραδόσου!

Τό Παίδι - Φάντασμα δεν απαντάει. Άνασηκώνει λίγο το κεφάλι του πάνω από το παραπέτο του αυτόκινήτου, σημαδεύει γοργά προς τó μέ-

ρος του αεροπλάνου και πιέζει τη σκαϊνιά. Η απάντησις που παίρνει είναι: τρομακτική. Τό πολυβόλο αρχίζει να τερετίζει, σπάζοντας τη γαλήνη της νύχτας. Τό αυτόκινητο κλονίζεται ολόκληρό από τις εκρήξεις των σφαιρών που τó γαζώνουν.

Ο Γιώργος ζαρώνει στο πάτωμα του αυτόκινήτου και τó μάτι του λάμπουν με μιá πόνηρή έκφρασι. Παίρνει μιá βαθειά ανάσα και αφήνει ένα μακρόσυρτο, ανατριχιαστικό ούρλιαχτό. "Επειτα, σωμαίνει και μένει ακίνητος με τó πιστόλι σφιγμένο στη φούχτα του και τó μάτια του καρφωμένα στο έπάνω μέρος των κασονιών που τόν κρύβουν από τούς έχθρους του.

Τό αυτόματο παύει να τερετίζει. Μιá βαθειά σιγαλιά απλώνεται μέσα στη νύχτα. Περνούν μερικά λεπτά μεγάλης αγωνίας για τó Έλληνοπούλο. Με τó αυτί του στημένο, περιμένει ν' ακούση θήματα: τó θήματα των έχθρων του, που θα σκέπτονται ίσως αυτή τη στιγμή ότι τó Παίδι - Φάντασμα χτυπήθηκε.

Ξαφνικά βλέπει ένα κεφάλι να προβάλλη πάνω από τó κιβώτιο. Είναι τó κεφάλι ενός από τούς Γερμανούς, που θάλει να δεδακισθί ότι τó Παίδι - Φάντασμα είναι πράγματι νεκρό.

Ο Γιώργος δέ σιαλεύει από τη θέση του. Μένει ακίνητος, υποκρινόμενος τόν νεκρό. Ο Γερμανός διασκεδίζει: τó κασόνια και σκύδει πάνω από

τὸ Ἑλληνοπούλο. Ξαφνικά, ὁ Γιώργος ἀπλώνει πρὸς τὰ πᾶνω τὰ χέρια του καὶ τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ λαιμὸ σὲ μιὰ ἐξαρθρωτικὴ λαβή. Σκοπεύει νὰ τὸν κρατήσῃ αἰχμάλωτο γιὰ νὰ καθυστερήσῃ ἔτσι τοὺς ἄλλους καὶ νὰ ξημερώσῃ στὸ μεταξύ.

Μὰ ὁ Γερμανὸς δὲν εἶναι εὐκολὸς ἀντίπαλος. Εἶναι ἐξαρετικὰ μυώδης καὶ δυνατὸς καί, μὲ μιὰ σύσπασιν ὧν μυῶν του, ἀνορθώνεται σηκώνοντας μαζί του καὶ τὸ Παιδί - Φάντασμα!

Τὴν ἴδια στιγμὴ, μιὰ ριπὴ αὐτομάτου, γαζώνει τὴ νύχτα καὶ ὁ Γιώργος νοιώθει τὸ κορμὶ τοῦ Γερμανοῦ νὰ παραλύη σπῆν ἀγκαλιά του. Οἱ σφαί-

ρες τῶν δίκων τοῦ τὸν ἔσπειλαν στὸν ἄλλο κόσμῳ!

Ἀπροσδόκητη σωτηρία

ΤΟΝ παρατάει καὶ πέφτει μπρούμυτα χάμω, ἐνῶ τὰ αὐτόματα τῶ Γερμανῶν καὶ τὸ πολυβόλο τοῦ ἀεροπλάνου ἀρχίζουν πάλι τὸ τραγοῦδι τοῦ θανάτου.

Κομμάτια ὀλόκληρα ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο ἀποσπῶνται, καθὼς οἱ ἐκρηκτικὲς σφαῖρες τὸ χτυποῦν μὲ μανία. Βλήματα περνοῦν πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ ἡρωϊκοῦ παιδιοῦ καὶ καρφώνονται στὰ κασόνια μὲ

Καὶ τὸ αὐτοκίνητο μὲ τὸ οὐράνιο πέφτει στὰ νερὰ τοῦ Μαρμαρά!

‘Η Κόμπρα κι’ ό Σούλτς έκαναν μπλόκα στις άθηνάϊκές συνοικίες

τό πολύτιμο ούράνιο. Μεγάλες τρύπες σχηματίζονται στα τοιχώματα του αυτοκινήτου και από στιγμή σε στιγμή τό ‘Ελληνόπουλο περιμένει τή σφαίρα που θά του χαρίσει τό θάνατο.

Μά δέν πρέπει νά πεθάνη πριν ματαιώση όριστικά κάθε δυνατότητα νά μεταφέρουν οι Γερμανοί τό ούράνιο στη Γερμανία! Πρέπει νά κάνη κάτι που νά καταστρέψη για πάντα τά σχέδιά τους!

‘Ανασηκώνεται έλαφρά περνάει τήν κάνη του πιστολιού του πάνω από τό παραπέτο και σημαδεύει με άπέραντη προσοχή τό αεροπλάνο στό μπροστινό μέρος του, όπου ό πολογίζει ότι βρίσκεται τό

ντεπόζιτο με τή βενζίνη.

Πιέζει τή σκανδάλη μία, δύο, τρείς φορές. Τίποτα! Οι σφαίρες του ή άστόχησαν ή δέν είχαν τή δύναμι νά τρυπήσουν τό ντεπόζιτο. Πέφτει πάλι μέσα στο αυτοκίνητο με τήν ψυχή γεμάτη άπογοήτευσι. Σέ λίγες στιγμές θά πεθάνη χωρίς νά μπορέση τελικά νά ματαιώση τά σχέδια του Χίτλερ και τής Κόμπρας και νά σώση τόν κόσμο από τήν πιο φριχτή σκλαβιά που έχει γνωρίσει ποτέ!

‘Η φωνή τής Κόμπρας άντηχεί γεμάτη σκληρότητα και θρίαμβο:

— Τόν κρατούμε! Κυκλώστε τό αυτοκίνητο και βάλτε του φωτιά! Θά καή σαν πονά

τίκι! Πρέπει να διαστούμε όμως! Έμπρός, Σούλτς!

«Θεέ μου, προσεύχεται σιωπηλά το Παιδί - Φάντασμα, συγχώρησέ με για όλα τα εγκλήματα που έχω κάνει στη ζωή μου! Έχω σκοτώσει πολλούς ανθρώπους, μα τους έχω σκοτώσει: πολεμώντας για την ελευθερία της πατρίδας μου και για τη σωτηρία χιλιάδων αθώων πλάσμάτων! Όλοι εκείνοι που έχω σκοτώσει: ήσαν τύραννοι και δολοφόνοι, που χαιρόνταν να σκοτώνουν και να βασανίζουν άλλους ανθρώπους για να τους αναγκάσουν να γίνουν σκλάβοι τους! Συγχώρησέ με, Θεέ μου!...»

Και τότε, ξαφνικά, απροσδόκητα νέα τρετίσματα αυτομάτων, αντηχούν μέσα στη νύχτα! Τα τρετίσματα αυτά έρχονται από μακριά, μα όλο και πλησιάζουν με γρηγοράδα. Μά φωνή εύρυσταλεί:

— Μανούλα μου! Πίσω και σάς έφαγα ζωντανούς, παλιογερμαναράδες!

Η καρδιά του Παιδιού - Φάντασμα χοροπηδάει από χαρά. Είναι ο Σπίθας και η Κατερίνα! Μέσα στην άγωγία του, ο Γιώργος είχε ξεχάσει ότι τους είχε αφήσει πίσω μαζί με τον πράκτορα των Συμμάχων μέσα στο άλλο αυτοκίνητο! Φαίνεται ότι οι βοηθοί του είχαν ακολουθήσει τα ίχνη του αυτοκινήτου των Γερμανών και είχαν καταφέρει να φτάσουν κι αυτοί στο έρημικο εκείνο μέρος που περίμενε το αεροπλάνο!

Και φτάνουν στην πιο κρίσιμη στιγμή! Οι Γερμανοί που έτοιμάζονταν να βάλουν φωτιά στο αυτοκίνητο ύποχρωρουν μπροστά στην απροσδόκητη αυτή επίθεσι και προσπαθούν να καταφύγουν μέσα στο αεροπλάνο. Μα δεν το καταφέρνουν και οι δυο τους αυτό. Ο ένας πέφτει με το κορμί γαζωμένο από τις σφαίρες των παιδιών. Ο άλλος, ο Σούλτς, κατορθώνει να πληθήσει επάνω και να χωθή μέσα στο αεροπλάνο, πριν τον πετύχουν οι σφαίρες.

Ο Γιώργος πηδάει από το αυτοκίνητο και τρέχει προς το μέρος των δεικτών του, ενώ το αεροπλάνο απογειώνεται μουγγρίζοντας. Αρπάζει από τα χέρια του Σπίθα το αυτόματο, το στρέφει προς τον ούρανο και αρχίζει να στέλνει ριπές από πυρακτωμένες σφαίρες εναντίον του γερμανικού αεροπλάνου.

Την επόμενη στιγμή, μια μικρή φλόγα κάνει την εμφάνισή της στο μέρος της μηχανής. Σε λίγα δευτερόλεπτα, η αίθουσα αυτή έχει παλλάπλα σπαστή κι έχει μεγαλώσει κι έχει τυλίξει ολόκληρο το μπροστινό μέρος του αεροπλάνου!

Σαν ένα ιπτάμενο ποροτέχημα, το αεροπλάνο του Χίτλερ διαγράφει μερικούς τρελλούς κύκλους, κατεβύεται προς τη θάλασσα και πέφτει σαν πληγωμένο πουλί μέσα στα σκοτεινά νερά του Μαρμαρά!

— Σώσαμε το ούρανο!

λέει με άνακούφισι· και ίκανοποίησι· τὸ Παῖδι - Φάντασμα. Καὶ ἐξοντώσαμε δυὸ ἀπ' τοὺς πρὸ ἐπικίνδυνους πράκτορες τοῦ Χίτλερ, τὴν Κόμπρα καὶ τὸν Σούλτς! "Ἔτσι..."

Μὰ φωνὴ γεμάτη λύσσα καὶ ἐκδικητικὴ μανία τὸν διακόπτει:

— Τὸ οὐράνιο δὲν θὰ τὸ πάρῃ ἡ Γερμανία, μὰ δὲ θὰ τὸ πάρουν οὔτε οἱ ἐχθροὶ τῆς, Παῖδι - Φάντασμα!

"Ἐνα μευγερτὸ μηχανῆς, ἀκούγεται· τὴν ἴδια στιγμή. Ὁ Γιώργος γυρίζει καὶ βλέπει κατὰπληκτος τὸ αὐτοκίνητο, μὲ τὸ πολὺτιμο φορτίο νὰ ξεκινοῦ μετ' τὴν Κόμπρα στὸ βολάν! Τὸ βλέπει νὰ στρίβῃ καὶ νὰ κατευθύνεται· πρὸς τὴ θάλασσα, πρὸς ἓνα σημεῖο τῆς ἀκτῆς ποὺ εἶναι ἀπότομο πάνω ἀπὸ τὰ τριάντα νερὰ τοῦ Μαρμαρά!

— Τὸ οὐράνιο θὰ τὸ πάρῃ ἡ θάλασσα!, οὐρλιάζει ἡ Κόρη τοῦ Χίτλερ.

Σαλεύοντας τὰ χέρια τοῦ μὲ ἀπόγνωσι καὶ φωνάζοντας τὸ Παῖδι - Φάντασμα τρέχει πίσω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. Μὰ δὲν προλαβαίνει. Τὸ αὐτοκίνητο μὲ τὴν Κόμπρα φτάνει στὴν ἀκρὴ τοῦ γκρεμοῦ καὶ πέφτει στὸ κενό. Διαγράφει μὲ θεσματικὴ προχὰ στὸν ἀέρα καὶ χάνεται μέσα στὰ νερὰ τῆς θάλασσας.

Ὅταν φτάνῃ στὸ ἴδιο σημεῖο καὶ κυττάζει κάτω, τὸ Παῖδι - Φάντασμα κουνάει τὸ κεφάλι του μὲ ἀπογοήτευσιν. Τὰ νερὰ εἶναι τόσο βαθεῖα ὥστε ποτὲ δὲν θὰ μπορέ

σῃ κανεῖς νὰ βγάλῃ ἀπὸ ἐκεῖ μέσα τὸ αὐτοκίνητο μὲ τὸ πολὺτιμο φορτίο! Τὸ οὐράνιο τῶν Τούρκων εἶναι χαμένο γιὰ τοὺς Σύμμαχους, ὅπως εἶναι· χαμένο καὶ γιὰ τὸν Χίτλερ!

Μὰ σκέψ', μόνο παρηγορεῖ τὸ Ἑλληνόπουλο. "Ὅτι οἱ Σύμμαχοι, εἰδοποιημένοι· τώρα, θὰ προσέξουν νὰ πάρουν μετ' τὴ βοήθεια τῆς τουρκικῆς κυβερνήσεως τὸ υπόλοιπο οὐράνιο· ποὺ ὑπάρχει· ἀκόμα σπὸ βουνὸ Ταύρος. Ἐξ ἄλλου ἡ Κόμπρα, ποὺ ἀγνωστο πῶς εἶχε πηδήσει τὴν τελευταία στιγμή ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο, γιὰ νὰ καταστρέψῃ τὸ φορτίο τοῦ οὐρανίου, δὲν ὑπάρχει πιά!...

Τὸ μπλόκο!

ΜΙΑ ἀπίστευτὴ μὰ κατὰπληκτικὴ εἰδησιὸς φτάνει ὡς τ' αὐτὰ τοῦ Παῖδι - Φάντασμα καὶ τῶν συντρόφων του, στὴν Ἀθήνα, μὲ ἐβδωμάδα μετὰ τὴν περπτερεὰ τους στὴν Κωνσταντινούπολι: Ἡ Κόμπρα εἶναι ζωντανή! Ὁ Σούλτς εἶναι ζωντανός! Καὶ διευθύνουν καὶ οἱ δυὸ τους τὴν τρομοκρατικὴ δράσιν τῶν

Γερμανών έναντίον του ελληνικού λαού!

— Μανούλα μου!, μур-μουρίζεις; ο Σπίθας άκούγοντας την ειδήσει αυτή. Θάχουμε πάλι; πραθήγματα με τον Σούλτς! Γιώργο, ζητώ δι-πλή μερίδα φαγητό, άλλοιώς δεν δέχομαι να τα βάλω πάλι με τον καταραμένο, τον Σούλτς! Κάνω... άπεργία!

Μα ο Γιώργος δεν έχει όρεξη γι' άστεία. Με τα φρύδια ζαρωμένα, προσπαθεί να καταλάβει πώς είχε κατορθώσει να ξεφύγει από το θάνατο ή Κόμπρα.

Ο Σούλτς είχε σίγουρα σωθή πέφτοντας την τελευταία στιγμή από το άεροπλάνο με άλεξιπτώτο. Η Κόμπρα όμως;

— Ίσως, λέει η Κατερίνα, να πήδησε άπ' το αλτοκίνητο και να δογήκε στη στεριά κολυμπώντας. "Επρεπε να μείνουμε εκεί και να βεβαιωθούμε ότι πραγματικά πέθανε....

— Τώρα είναι πιά άργά, μурμουρίζεις ο Γιώργος. Πρέπει να άρχίσουμε από την άρχή γιά να άπαλλάξουμε τον ελληνικό λαό από την γυναίκα αυτή με τα δολοφονικά ένστικτα! Έχω έδώ μια άναφορά από έναν από τους πιο ίκανούς πράκτορες των Συμμάχων που δρουν στην Άθήνα. Κατά την γνώμη του ή Κόμπρα κάνει τα μπλόκα αύτα γιά να άνακαλύψη το κρησφύγετό μου και να με πιά-

Χωρίς να διστάση ή 'Ελληνοπούλα ρίχνεται στο κενό!

‘Ο Σπίθας σηκώνει τὸ κράνος καὶ τοῦ τὸ φέρνει στὸ κεφάλι!

ση ἢ νὰ μὲ ἐξοντώσῃ! Πρέπει λοιπὸν νά...

Σωπαίνει στήνοντας τὸ αὐτὶ τοῦ. Εἶναι νύχτα καὶ ἡ σκλαβωμένη Ἀθήνα κοιμάται βαθείᾳ. Οἱ Ἕλληνες ἔχουν ἀποσυρθῇ στὰ σπιτίτια τους, γιατί οἱ τύραννοι ἀπαγορεύουν τὴν κυκλοφορία στοὺς δρόμους τῆ νύχτα, καὶ ὀνειρεύονται τὶς ὁμορφες μέρες τοῦ μέλλοντος, πού ἡ πατρίδα τους θὰ εἶναι ἐλεύθερη καὶ οἱ βάρβαροι θὰ ἔχουν φύγει μακριὰ παίρνοντας μαζί τους καὶ τὸ σκοτάδι τῆς σκλαβιάς. Πάνω στὴ μεγάλη πάλι, ἔχει ἀπλωθῇ μιὰ νεκρὴ σιγαλιά.

Μέσα στὴ σιγαλιά αὐτὴ τὸ γυμνασμένο αὐτὶ τοῦ Παίδου - Φάντασμα ξεχωρίζει μερι-

κοὺς ὑποπτους ἤχους. Εἶναι δῆματα καὶ σιγανὲς φωνές. Σὰν νὰ περνοῦν ἀπὸ ἔξω πολλοὶ ἄνθρωποι, πού θέλουν νὰ κρύψουν τὴν παρουσία τους ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῶν σπιτιῶν.

Τρέχει στὸ παράθυρο καὶ ἀπὸ τὶς γρίλλιες κυττάζει ἔξω. Βλέπει ἱστικούς νὰ σαλεύουν μέσα στὸ σκοτάδι. Ἰστικούς, μὲ κράνη καὶ ὅπλα στὰ χέρια! Εἶναι Γερμανοί!

— Μπλόκο!, ψιθυρίζει σιγανὰ στὴ Κατερίνα καὶ στὸ Σπίθα. Οἱ Γερμανοὶ κυκλώνουν ἐνλόκληρη τὴ συνοικία μας! Πρέπει νὰ ξεφύγουμε ἀπὸ τὸν κλοῦ, πρὶν εἶναι πολὺ ἀργά!

— Μαιούλα μου! δογαίει

ὁ Σπίθας. Θάχουμε μπελάδες! Πρέπει λοιπόν ἄς. δα-
λούμε κάρβουνο στὴ μηχανή
γιὰ νὰ δουλέψῃ καλὰ!

Ἄρπάξτε ἀπὸ ἕνα τραπέζι
μὲ κουραμένα ἀπὸ μπομπο-
τα καὶ ἀρχίζει νὰ τὴν κατα-
βροχθίζει μὲ ἀπληστία.

— Ἔτσι τουλάχιστον δὲν
θὰ πάω νηστικός στὸν ἄλλο
κόσμο!, λέει μπουκωμένο τὸ
ἀδιακόπαι πεινασμένο παιδί.

— Ἀκούστε με μὲ προσο-
χή!, λέει ὁ Γιώργος γοργά.
Γιὰ νὰ ξεφύγουμε πρέπει νὰ
χωρίστουμε σὲ τρία μέρη. Ὁ
Σπίθας θὰ βγῇ μὲ προφυλά-
ξεις στὸ δρόμο καὶ θὰ δοκιμά-
σῃ νὰ ξεγλυστρήσῃ ἀνάμεσα
ἀπὸ τίς γραμμὲς τῶν Γερμα-
νῶν. Ἐσύ, Κατερίνα, θὰ ἀνε-
βῇ στὴν ταράτσα τοῦ σπι-
τοῦ μας καὶ θὰ κατεβῇ στὸ
πίσω δρόμο χρησιμοποιώντας
ἕνα σκοινί. Ὅσο γιὰ μένα,
θὰ μείνω ἀκόμα μέσα στὸ
σπίτι γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἀ-
κόμη καὶ θὰ περιμένω νὰ δε-
βαιθῶ ὅτι ὅλα πῆγαν καλὰ
γιὰ τοὺς δύο σας. Ἄν συμβῇ
τίποτα στὸν ἕνα ἢ στὸν ἄλλο
θὰ μπορέσω ἔτσι νὰ ἐπέμβω
καὶ νὰ τὸν βοηθήσω. Ἄν δὲν
συμβῇ τίποτα, θὰ φύγω κι
ἐγὼ ἀκολουθώντας τὸν ἕνα ἀ-
πὸ τοὺς δύο δρόμους... Δέ θέ-
λω ἀντιπρῆσεις! Εἶμαι ὁ ἀρ-
χηγός κι' ἔχετε καθήκον νὰ
ὑπακούετε τυφλὰ στίς δια-
ταγές μου! Μὴν ξεχνάτε ὅτι
ἐχθρός παραινομεύει· ἔξω καὶ
ὅτι κάθε στιγμή εἶναι πολύ-
τιμη! Σὲ λίγο, ὅταν πιά οἱ
Γερμανοὶ θὰ ἔχουν κλείσει
τὸν κλοιό τους, γύρω ἀπὸ

τὴν συνοικία μας θὰ εἶναι
πολύ ἀργά!

Οἱ δύο βοηθοὶ τοῦ ὑπακού-
ουν. Ὁ Σπίθας κατευθύνεται
πρὸς τὴν πόρτα, μὲ τὴν Τσι-
κίτα τὴ μαϊμουδίτσα καὶ τὸν
Μούτς τὸ σκυλάκι τοῦ ξοπί-
σω τους. Ἡ Κατερίνα διστά-
ζει γιὰ μὲ ἀστιγμῇ. Ἐπειτα,
πηγαίνει γοργὰ κοντὰ στὸ
Γιώργο, τοῦ δίνει ἕνα βιαστι-
κὸ φιλὶ στὸ μέτωπο, γυρίζει
ἀπότομα καὶ τρέχει πρὸς τὴ
σκάλα ποὺ ὁδηγεῖ στὴν τα-
ράτσα.

Ἀνεβαίνει τέσσερα - τέσσε-
ρα τὰ σκαλοπάτια καὶ βγαί-
νει στὴν ταράτσα τοῦ σπι-
τιοῦ. Κάνει νὰ κινηθῇ πρὸς
τὴν ἄλλη ἄκρη τῆς, ποὺ βλέ-
πει σ' ἕναν ἄλλον δρομάκο,
ὅταν μὲ ἡ γυναικεία φωνή,
σκληρὴ καὶ ἐπιτακτικὴ, τὴν
κάνει νὰ ριγῇ καὶ νὰ στα-
ματήσῃ.

Ἡ φωνὴ προέρχεται ἀπὸ τὸ
δρόμο τῆς προσόψεως καὶ ἡ
Κατερίνα ἀναγνωρίζει σ' αὐ-
τὴν τὴν φωνὴ τῆς Κόμπρας,
τῆς σατανικῆς Κόρης τοῦ
Χίτλερ!

— Ἀκίνητος!, λέει ἡ Γερ-
μανίδα, Σπίθα στὴν παραινο-
μικὴ δοκιμὴ σου νὰ ξεφύγῃς,
θὰ πέσης τρυπημένος ἀπὸ
τίς σφαῖρες μας! Ἐπιτέ-
λους! Πλησιάζει ἡ στιγμή
τῆς ἐκδίκησης! Μέσα σ' αὐ-
τὸ τὸ σπίτι πρέπει νὰ μὲνῃ
τὸ Παιδί - Φάντασμα, τὸ κα-
ταραμένο Ἑλληνόπουλο ποὺ
κατέστρεψε τὴ Γερμανία!

Ἡ Κατερίνα τρέχει στὴν
ἄκρη τῆς ταράτσας καὶ κυτ-
τάζει κάτω. Βλέπει τὸ Σπί-

θα άκίνητο, με τὰ χέρια υψωμένα, μπροστά στην Κόμπρα και σ' ένα Γερμανό στρατιώτη. Στα χέρια τους, οί τύραννοι κρατούν πιστόλια με τίς κάννες σπρωμμένες προς τὸ ιστήθος τοῦ καθυστερημένου στο μισαλο παιδιού. Πίσω ἀπὸ τὸ Σπίθα στέκουν τρομαγμένα καὶ διστακτικά τὰ δυὸ μικρὰ ζῶα. Σιγανὰ γρυλλίσματα βγαίνουν ἀπὸ τὰ λαρυγγία τους καὶ φαίνονται καὶ τὰ δυὸ τους ἔτοίμα νὰ χιμῆξουν πάνω στοὺς ἐχθροὺς τοῦ κυρίου τους.

— Κατεβάστε αὐτὰ τὰ κατρωμένα πιστόλια! , λέει ὁ Σπίθας. Μπορεῖ νὰ πάρουν φωτιά καὶ νὰ με σκοτώσουν καὶ νὰ με κάνουν ἔτσι νὰ μὴν μπορῶ νὰ φάω καὶ νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν πείνα!

— Μείνε άκίνητος καὶ κλεῖσε τὸ σιτόμα σου ! , διατάζει ἡ Κόμπρα.

Βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη της μὲ μὲγάλη σφυρίχτρα καὶ τὴν σηκώνει πρὸς τὸ στόμα της γιὰ σφυρίξη καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς ἄλλους Γερμανοὺς, πρὸς τοὺς ὁποῖους γειτονικοὺς δρόμους...

Τὸ πῆδημα τοῦ θανάτου

Η ΚΑΤΕΡΙΝΑ δὲν διστάζει οὔτε γιὰ μὲ σιγμὴ. Ἡ ἡρωϊκὴ Ἑλληνοπούλα ἀνεβαίνει πάνω στο πεζούλι τῆς τάρτας, ὑπαλογίζει τὴν ἀπόστασιν καὶ ρίχνεται στο κενό.

Τὸ κορμί της διαγράφει στὸν ἀέρα ἕνα γοργό ἡμικύκλιο καὶ πηγαίνει καὶ πέφτει ἀκριβῶς πάνω στὴν Κόμπρα μὲ σιγμὴ πρὶν αὐτὴ φέρεται τὴ σφυρίχτρα στο στόμα της! Ἡ σφυρίχτρα καὶ τὸ πιστόλι ξεφεύγουν ἀπὸ τὰ δάχτυλά της καὶ ἡ Ἑλληνοπούλα μὲ τὴ Γερμανίδα κυλιόυται χάμω.

Ξαφνιασμένος, ὁ Γερμανὸς στρατιώτης γυρίζει καὶ προτείνει τὸ πιστόλι του γιὰ νὰ πυροβολήσῃ ἐναντίον τῆς Κατερίνας. Μὰ δὲν προλαβαίνει. Ὁ Σπίθας μπαίνει σὲ δράσιν σὰν σίφουνας. Χιμάει πάνω στὸν στρατιώτη τοῦ Χίτλερ καὶ μ' ἕνα χτύπημα πάνω στὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ του κάνει τὸ πιστόλι του νὰ πέσῃ χάμω. Ἐπειτα, ἀρπάζει τὸ ἀτσάλινο κράνος του, τὸ ἀποσπᾷ ἀπὸ τὸ κεφάλι του, τὸ σηκώνει ψηλὰ καὶ μὲ τὴν ἀνάστροφη τοῦ κράνους χτυπᾷ τὸν τύρανο στο κεφάλι.

Ἐνα βογγητὸ ἀκούγεται καὶ ὁ Γερμανὸς μένει άκίνητος κυττάζοντας χαλὰ τὸ Σπίθα μὲ θαλὸ ἀπὸ τὸ χτύπημα βλάβημα.

— Ἀγαπητέ μου, λέει ὁ Σπίθας μὲ εὐγένεια, με συγχώρητε ἀν σὰς πόνεσα!

Καὶ ἀνεβοκατεβάζει πάλι τὸ κράνος. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ στρατιώτης τοῦ Χίτλερ ἀφήνει ἕνα δεῦτερο βογγητό, κάμνει μὲ ἀλόκληρη στροφή γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτοῦ καὶ σὺν ῥάζεται χάμω ἀναίσθητος.

Τὸ καθυστερημένο στο μισαλο παιδί γυρίζει πρὸς τὸ

μέρος όπου η Κατερίνα μάχεται με μανία με την Κόμπρα. Τα χτυπήματα που ανταλλάσσουν είναι τρομακτικά, μά, ευτυχώς για την Κατερίνα, στη συγκρούσι παίρνουν τώρα μέρος και η Τσικίτα με τον Μούτς. Η μαϊμουδίτσα τραβάει τη Γερμανίδα από τα μαλλιά και την εμποδίζει έτσι να χτυπήσει την Έλληνοπούλα με όλη της τη δύναμη. Όσο για τον Μούτς έχει αρπάξει την Κόμπρα από το φόρεμα και την τραβάει γρυλίζοντας με θυμό.

Ο Σπίθας έτοιμάζεται να βοηθήσει την Κατερίνα, όταν από τη γωνία του δρόμου προβάλλουν πέντε Γερμανοί και έρχονται προς το μέρος τους τρέχοντας!

— Μανούλα μου!, κάνει το αδιόκοπο περνασμένο παιδί. Κατερίνα! Δράμο, γιατί θα μάς πιάσουν και θα μάς τρελάνουν στη νηστεία!

Σκύβει, αρπάζει την Κόμπρα από τα μαλλιά και της δίνει ένα χτύπημα με την κοψη της παλόμες του στο στήθος. Είναι ένα από τα πιο κεραυνόβολα χτυπήματα της ιαπωνικής πάλης και ρίχνει αναίσθητη τη Γερμανίδα.

Πιασμένα μέρη με χέρια, τα δυο Έλληνοπούλα τὸ βάζουν στα πόδια προς την αντίθετη κατεύθυνση. Η Τσικίτα και ο Μούτς τους ακολουθούν από κοντά. Από το μέρος των Γερμανών κάποιος ούρλαζει:

— Άλτ!

Και οι τύραννοι σηκώνουν τα αυτόματα τους για να γαζώσουν τα δυο παιδιά.

Τότε, ένα αυτόματο αρχίζει να τραγουδά το τραγούδι του θανάτου από την πόρτα του σπιτιού των παιδιών. Είναι το Παιδί - Φάντασμα, που έχει προβάλει στο άνοιμα της πόρτας μ' ένα αυτόματο στα χέρια.

Πυρακτωμένες σφαίρες σκίζουν τον αέρα της νύχτας και οι Γερμανοί πέφτουν σαν τα στάχυα κάτω από το δρεπάνι του θεριστή!

— Γρήγορα, παιδιά!, φωνάζει ο Γιώργος. Μη σταματάτε ούτε στιγμή!

Και τρέχει κι' αυτός ξεπίσω τους καλύπτοντας την υποχώρησή τους.

Καθώς στρίβουν στην πρώτη γωνία που συναντούν μία άλλη περίπλοκος ξεπετάγεται μπροστά τους. Οι Γερμανοί έχουν τα όπλα τους προτεταμένα και πιέζουν τη σκανδάλη, πριν το Έλληνοπούλο βρή τον καιρό να τους χτυπήσει με το αυτόματό του.

Μα τα τρία παιδιά, γυμνασμένα στον αδιόκοπο πόλεμο έναντι των τυράννων, έχουν κιόλας πέσει μπρούμυτα και οι σφαίρες περνούν πάνω από τα κεφάλια τους.

Την επόμενη στιγμή, το αυτόματο του Γιώργου και τα πιστόλια της Κατερίνας και του Σπίθα δίνουν την απάντηση. Η περίπλοκος των Γερμανών αποδεκατίζεται και όσοι γλυτώνουν από τα βόλια

τὸ δάξουν στὰ πόδια πανικό-
βλητοι.

— Ἀπὸ δῶ παιδιά!, λέει
τὸ Παιδί - Φάντασμα.

Τράχει πρὸς ἓνα τοῖχο πού
τριγυρίζει τὸν κῆπο κάποιου
σπιτίτιού. Σκαρφαλώνει μὲ ἐ-
πιδεξιότητα διασκελίζει τὴ
ράχη του καὶ πηδάει ἀπὸ τὴν
ἄλλή μεριά. Ἡ Κατερίνα τὸν
μυμείται. Ὁ Σπίθας, παρ' ὅ-
λο τὸ πάχος του καὶ παρ' ὅ-
λο ὅτι κρατάει στὴν ἀγκαλιά
του τὸ Μούτς, καταφέρνει νὰ
σκαρφαλώσῃ ἐπάνω μὲ τὴν ἱ-
δια ἐπιδεξιότητα. Τελευταία
ἀλλὰ μὲ τὴν μεγαλύτερη εὐ-
καλία ἀπ' ὅλους, σκαρφαλώ-
νει ἡ Τσικίτα.

Ἡ συντροφιά τῶν μικρῶν
ἡρώων διασχίζει γοργὰ τὸν
κῆπο, σκαρφαλώνει στὸν ἀν-
τικρινὸ τοῖχο καὶ δγαίνει! σ'
ἓνα ἀπάμερο δρομάκο, πού
φαίνεται ἐντελὺς ἥρεμος. Σὲ
λίγες στιγμὲς τοὺς ἔχει κα-
ταπιῇ ἡ μαύρη νύχτα...

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, τὰ
τρὶα Ἑλληνόπουλα ἔχουν ἐγ-
κατασταθῇ σ' ἓνα ἄλλο κρη-
σφάγετο, ἓνα ἀπὸ τὰ περὶ
μυστικὰ καταφύγια πού δια-
θέτει στὴν Ἀθήνα ἡ πατριω-
τικὴ ὀργάνωσι τοῦ Παιδιοῦ -
Φάντασμα.

Τὸ εὔρημα τοῦ Μούτς

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ καὶ ἡ
Κατερίνα ξαπλώ-
νουν σὲ δυὸ πολυθρόνες καὶ
ἀμαπαύονται ἱκανοποιημένοι,
πρὶν γλιτώσαν τόσο εὐκολα

ἀπὸ τὴν παγίδα πού τοὺς ἔ-
στησε ἡ Κόμπρα. Μόνο ὁ
Σπίθας δὲν εἶναι εὐχαριστη-
μένος. Πεινάει τρομερὰ ἐπει-
τα ἀπὸ τὴ μάχη καὶ στὸ σπί-
τι αὐτὸ δὲν ὑπάρχουν καθό-
λου τρόφιμα! Θὰ πρέπει λοι-
πὸν νὰ περιμένῃ ὡς τὸ πρωῒ
γὰ νὰ ρίξῃ κάτι στὸ ἀχόρτα-
γο σισομάχι του.

— Μανούλα μου!, βογγάει
μὲ ἀπόγνωσι. Αὐτὴ ἡ νύχτα
εἶναι ἡ τελευταία τῆς ζωῆς
μου! Θὰ τὰ τινάξω ἀπὸψε ἀ-
πὸ τὴν πείνα καὶ θὰ πάω χα-
μένος σὰν τὸν γέρο - Μασού-
ρα! Ὁ Θεὸς νὰ βάλῃ τὸ χε-
ράκι του, γιατί!...

Σωπαίνει γουρλώνοντας τὰ
μότια του.

— Μαρῦλα μου!, γρυλλί-
ζει. Τί τρῶει ἐκεῖ ὁ Μούτς;

Μ' ἓνα πῆδημα πετάγεται
ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του καὶ
βρίσκειται κοντὰ στὸ σκυλάκι,
πού μασουλᾷ κάτι καθισμέ-
νο σὲ μιὰ γωνιά. Σκύβει, τοῦ
ἀποσπᾷ αὐτὸ τὸ κάτι ἀπὸ τὸ
σιτόμα καὶ τὸ ἐξετάζει στὸ
φῶς τοῦ ἡλεκτρικοῦ γλάμπου.

Μιὰ ἐκφρασις ἀπογοητεύ-
σεως ζωγραφίζεται στὸ πρό-
σωπό του.

— Δὲν μπορῶ νὰ τὸ φάω
αὐτὸ ὅσο κι' ἂν πεινάω!,
μουρμουρίζει. Εἶναι μιὰ....
τσέπη!

Πραγματικὰ εἶναι μιὰ τσέ-
πη ἀπὸ γυναικεῖο φόρεμα!
Σίγουρα ἡ τσέπη τῆς Κόμ-
πρας, πού στὸ διάστημα τῆς
συμπλοκῆς τῆς μὲ τὴν Κατε-
ρίνα ὁ Μούτς τραβοῦσε ἀπὸ
τὸ φουστάνι!

Καθὼς ὁμως ὁ Σπίθας ἐ-

τοιμάζεται να πετάξει χάμω
τὸ ὕφασμα, ἀνασκιρτάει καὶ
τὸ ξεδιπλώνει ἐκπληκτός. Μέ-
σα ἀπὸ τῆς διπλῆς τῆς τσέ-
πης προβάλλει ἓνα χαρτάκι!

— Γιώργο!, κάνει μὲ μά-
τια πού λάμπουν. Γιὰ κύττα-
ξέ το αὐτό!

Καὶ τοῦ δίνει τὸ χαρτάκι.
Τὸ Παῖδι - Φάντασμα τὸ
παίρνει καὶ διαβάζει:

«Πρέπει νὰ εἰδοποιήσω γιὰ
τὴν αὐριανὴ σύσκεψι καὶ τοὺς
Ἱταλοὺς ἀξιωματικοὺς τῆς
ἀντικατασκοπείας Λουϊτζι Νά-
νι καὶ Βιττόριο Λουγκάρ».

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς τὸ Ἑλ-
ληνόπουλο μένει ἀσάλευτο
καὶ σιωπηλὸ μὲ τὰ μάτια του
καρφωμένα στὸ χαρτάκι καὶ
τὰ φρυδιά του ζαρωμένα.

— Προέρχεται ἀπὸ τὴν
τσέπη τῆς Κόμπρας!, λέει ὁ
Σπίθας.

Ὁ Γιώργος κουνάει τὸ κε-
φάλι του χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ.
Φαίνεται βυθισμένος σὲ σκέ-
ψεις. Τίποτα στὸ πρόσωπό
του δὲν προδίδει τὴ χαρὰ πού
νοιώθει. Καὶ τίποτα δὲν προ-
δίδει τὸ σχέδιο πού παίρνει
μορφή στὸ μυαλό του, ἓνα
σχέδιο τρελλό ἢ μεγαλοφυές.

— Πές κάτι Λορέν, Γιώρ-
γο!, λέει ὁ Σπίθας πού βαρέ-
θηκε νὰ περιμένῃ. Μήπως σὲ
πῆρε ὁ ὕπνος μὲ τὰ μάτια ἀ-
νοιχτά;

— Φαίνεται, λέει μὲ ἀργή
καὶ σιγαλὴ φωνὴ τὸ Παῖδι -
Φάντασμα, ὅτι αὐριο ἡ Κόμ-
πρα θὰ κάνῃ κάποια σπου-
δαία σύσκεψι, στὴν ὁποία θὰ
καλέσῃ καὶ ἀξιωματικούς τῆς
Ἱταλικῆς ἀντικατασκοπείας.

Πρέπει νὰ μάθουμε τί πρόκει-
ται νὰ συζητήσουν οἱ ἐχθροὶ
μας στὴ σύσκεψι αὐτὴ καὶ τί
ἀποφάσεις θὰ πάρουν! Καὶ
πρέπει νὰ...

Σωπαίνει. Ἀπὸ κάπου μέ-
σα στὸ σπῆτι, ἀκούγεται ἑ-
να σιγαλὸ ἀλλὰ διαπερα-
στὸ σφύριγμα. Εἶναι ἓνας
συνθηματικὸς προειδοποιητι-
κὸς ἦχος, πού σημαίνει ὅτι
τὸ Συμμαχικὸ Στρατηγεῖο
τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, θέλει
νὰ μεταδώσῃ κάποιο μήνυμα
πρὸς τὸ Παῖδι - Φάντασμα.

Τὰ παῖδια περνοῦν στὸ δι-
πλωτὸ δωμάτιο καὶ ἐκεῖ ὁ Γι-
ώργος πιέζει ἓνα κρυφὸ κουμ-
πί στὸν τοῖχο. Ἐνὰ τρίξιμο
ἀκούγεται καὶ ἓνα μέρος τοῦ
τοίχου παραμερίζει ἀφήνον-
τας νὰ φανῇ μιὰ συσκευή ἀ-
συρμάτου.

Ὁ Γιώργος γυρίζει μερι-
κοὺς διακόπτες ρυθμίζει τὸν
ἀσύρματο στὸ μυστικὸ μήκος
τοῦ Συμμαχικοῦ Στρατηγεῖου
καὶ λέει:

«Ἐδῶ Παῖδι - Φάντασμα!»

«Ἐδῶ Χ—Ι!» Ἀκουσέ με
μὲ προσοχή! Παῖδι - Φάντα-
σμα! Αὐριο τὸ βράδυ θὰ γί-
νῃ στὴν Ἀθήνα μιὰ σπουδαία
σύσκεψις τῶν ἀρχηγῶν τῆς
γερμανικῆς ἀντικατασκοπεί-
ας, ὅπου θὰ πάρουν καὶ με-
ρικοί...»

Ὁ Γιώργος τὸν διακόπτει:

«... μερικοὶ ἀξιωματικοί,
τῆς Ἱταλικῆς ἀντικατασκο-
πείας!»

«Μά... πῶς τὸ ξέρεις αὐ-
τό, Παῖδι - Φάντασμα; κάνει
ἐκπληκτός ὁ ἀρχιστράτηγος
τῆς Μέσης Ἀνατολῆς. Τὴν

πληροφορία αυτή δεν την ξέρουν παρά μόνο μερικοί άνθρωποι: Γερμανοί, αξιωματικοί και ένας πράκτοράς μας! Ποιος σου την είπε;»

«Ό... Μούτς, το σκυλάκι του Σπιθα!»

Και ο Γιώργος διηγείται στον αρχιστράτηγο την ιστορία του μπλόκου της Κόμπρας και της τσάπης της Γερμανίδας με το σημείωμα.

«Δεν ξέρω φυσικά, λέει τελεώνοντας, ποιος είναι ο σκοπός της συσκέψεως αυτής...»

«Θα σου τον πω εγώ τον σκοπό αυτής της συσκέψεως. Έχουμε πληροφορίες ότι το στρατηγείο του Χίτλερ σκοπεύει να κάνει μια αιφνιδιαστική επίθεση στο μέτωπο της Βρείκου Αφρικής. Δεν ξέρουμε όμως ούτε πού ούτε πότε θα εκδηλωθεί η επίθεσις αυτή και εγώ σας είπα ότι αναγκασμένοι να κρατούμε τα στρατεύματά μας σκορπισμένα στα διάφορα σημεία του μετώπου πράγμα επικίνδυνο καθώς ξέρει πολύ καλά. Για να επιφέρουν μεγαλύτερη σύγχυση, οι εχθροί μας αποφάσισαν να ενεργήσουν ταυτόχρονα μίαν άλλη ψευτοεπίθεσις πού να μας παραπλανήση και να στρέψη άλλοι την προσοχή μας, έτσι ώστε όταν εκδηλωθεί η μεγάλη τους επίθεσις, να μην έχουμε εκεί αρκετά στρατεύματα γι'α να αναχαϊστούμε τους Γερμανούς! Η αύρινη σύσκεψις, λοιπόν, έχει ως σκοπό να αποφασίσουν οι εχθρικές υπηρεσίες αντικατα-

σκοπείας με ποιόν τρόπο θα κρύψουν από τους πράκτορές μας την αλήθεια και πώς θα καμουφλάρουν όλη την ιστορία, έτσι ώστε να μην μπορέσουμε να μάθουμε λεπτομέρειες!... Καταλαβαίνεις πόση σημασία έχει γι'α μας να μάθουμε πότε και πού θα γίνει η ψευτοεπίθεσις και η αληθινή επίθεσις...»

«Ναί, στρατηγέ μου, απαντάει το Έλληνοπούλο. Και καταλαβαίνω τι θέλεις από μένα. Θα κάνω ό,τι μπορώ γι'α να πάρω τις πληροφορίες πού θέλεις. Άλλωστε, έχω έναν άνοιχτο λογαριασμό με την Κόμπρα...»

«Εύχαριστώ, Παδί - Φάντασμα!, λέει με συγκίνησις ο αρχιστράτηγος. Είσαι ένας αληθινός ήρωας με μεγάλη καρδιά και αδόκαστο θάρρος! Καλή τύχη, παδί μου!»

«Εύχαριστώ, στρατηγέ μου!»

Ο Ίταλός

ΕΝΑΣ Ίταλός αξιωματικός διαβάζει ξάγνοιαστος σ' ένα δρόμο της Αθήνας. Είναι απόγευμα και ο ήλιος της Αττικής χρυσώνει τα πάντα γύρω και

κάνει τὴ ζωὴ νὰ φαίνεται ὁμορφὴ ἀκόμη καὶ ὅπου ὑπόδουλους Ἕλληνες. Δὲν εἶναι παρὰ ξένο λοιπὸν τὸ γεγονός ὅτι ὁ Ἰταλὸς ἀξιωματικός εἶναι τόσο εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ ζωὴ του ὥστε σιγασφυρίζει καὶ σιγοτραγουδαίει καθὼς βαδίζει.

Ὅλα εἶναι ὥραϊα καὶ ὅλα εἶναι καλὰ γιὰ τὸν Ἰταλό. Ἐχει ἕνα καλὸ μισθό, περίφημο φαγητὸ καὶ μαζεύει ἕναν ὀλόκληρο θησαυρὸ ἀπὸ τὶς ληλῃσίες ἑλληνικῶν σπιτιῶν κάθε φορὰ πού τοῦ δίδεται ἡ εὐκαιρία. Ὅσο γιὰ τοὺς Ἕλληνες πού ἐπιμένουν νὰ θέλουν νὰ ἐλευθερωθοῦν, ὁ Ἰταλὸς ἀξιωματικός ξέρει νὰ τοὺς περιποιῇται ὅπως πρέπει. Ἐχει μασιγώσει ἀμέλητους Ἕλληνες καὶ τοὺς ἔχει κάνει νὰ ζητήσουν ἑλεος κι' ἔχει στείλει τὸν ἄλλο κόσμο, ὅλους ἐκείνους πού δὲν θέλουν νὰ παραδεχτοῦν ὅτι ἡ Ἰταλία εἶναι ἕνα ἀνώτερο ἔθνος πρῶτισμένο νὰ «ἐκπολιτίσει» τοὺς «βαρβαροὺς» Ἕλληνες!

Βαδίζει λοιπὸν μετὰ τὸ κεφάλι ψηλὰ καὶ κυττάζει μετὰ περὶφρόνησιν τοὺς διαβάτες, πού εἶναι ὅλοι τοὺς ἀποσκελετωμένοι ἀπὸ τὴν πείνα. Κάθε φορὰ πού κάποιος ἀκουμπάει χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἐπάνω του, ὁ Ἰταλὸς σηκώνει ἕνα μαστίγιό πού κρατᾷ καὶ τὸν χτυπάει προφέροντας καὶ μιὰ βλαστήμια!

Καθὼς προχωρεῖ ὁμως, ὁ Ἰταλὸς δὲν προσέχει ὅτι ἕνα αὐτοκίνητο κυλάει ἀργὰ πίσω του σὲ ἀπόστασι δέκα περὶπου μέτρων. Καὶ δὲν δίνει σημασία, σ' ἕνα παχὺ παιδί

πού βαδίζει σχεδὸν δίπλα του, μαιοσιλῶντας ἕνα κομμάτι μπομποτά.

Ξαφνικὰ τὸ παιδί ταχύνει τὸ βῆμα του καὶ πηγαίνει καὶ στέκεται μπροστὰ στὸν ἀξιωματικό, κυττάζοντάς τον στὰ μάτια μετὰ τόλμη. Ὁ Ἰταλὸς σταματᾷ κατὰπληκτος μπροστὰ στὸ θράσος τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ. Μὲ τὸ πρόσωπο κόκκινο ἀπὸ θυμὸ, σηκώνει τὸ μαστίγιό του γιὰ νὰ τὸ χτυπήσῃ μωρομυρίζοντας:

— Ξεκουμπίσου ἀπὸ μπροστὰ του, δρωμοέλληνα! Πήγαινε νὰ ζητιανέψῃς ἄλλου.

Τὸ μαστίγιό κατεβαίνει σφυρίζοντας. Μιὰ στιγμὴ ὁμως πρὶν χτυπήσῃ τὸ παιδί, τὸ Ἑλληνόπουλο σηκώνει τὸ χερὶ του, ἀρπάζει τὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ τοῦ Ἰταλοῦ καὶ τὸ κρατᾷ ἀκίνητο.

Ὁ ἀξιωματικός τοῦ Μουσολίνι δὲν πολὺ νὰ πιστέψῃ στὰ ἴδια του τὰ μάτια. Ἀφρίζοντας ἀπὸ λύσσα δοκιμάζει νὰ τραβήξῃ μετὰ τὸ ἐλεύθερο χερὶ του τὸ πιστόλι του πού κρέμεται ἀπὸ τὴ ζωὴ του.

Μὰ καὶ πάλι δὲν προλαβαίνει. Τὸ ἄλλο χερὶ τοῦ παιδιοῦ πού κρατᾷ τὴν μπομποτὰ χώνει τὸ κομμάτι στὸ στόμα του, σφίγγεται σὲ μιὰ χοντρή γροθιά καὶ χτυπάει τὸν Ἰταλό σπὸ σαγῶνι!

Ὁ ἀξιωματικός τρεκλίζει πρὸς τὰ πίσω καί... πέφτει μέσα σπὸ αὐτοκίνητο, πού ἔχει πλησιάζει σπὸ μεταξὺ καὶ ἔχει σπασματῆσει δίπλα του! Τὸ χοντρὸ παιδί μπαίνει ξοπίσω του μαιοσιλῶντας πάντα μετὰ ὀρεξὴ τὴν μπομπο-

— Θα μείνης σταυρωμένος εδώ, λέει η Γερμανίδα, ώσπου νά πεθάνης σιγά - σιγά!

τα του σάν να μη συμβαίνει τίποτα και το αυτοκίνητο ξεκινάει, ώδηγημένο από ένα άλλο παιδί με μελαχρονά ωραία και τολμηρά χαρακτηριστικά.

Ενώ οι διαβάτες κυττάζουν έκπληκτοι και τρομαγμένοι με τα μάτια διόπλονται αντιστοίχως, το αυτοκίνητο σιτρίβει στην πρώτη γωνία του δρόμου, αναπτύσσεται χυλότητα και απομακρύνεται.

Μέσα στο αυτοκίνητο, ο 'Ιταλός δοκιμάζει να αντισταθή και να φωνάξη. 'Η γροθιά όμως του χοντρού παιδιού ανεδιοκαταβαίνει και τον χτυπάει στην κορυφή του κεφαλιού με τόση δύναμη, ώστε χάνει τις αισθήσεις του...

* * *

"Όταν ανοίγει τα μάτια του, ο άεωματικός του Μουσολίνι βλέπει ότι βρίσκεται μέσα σ' ένα δωμάτιο, δεμένος πάνω σε μια καρέκλα. Του έχουν βγάλει τη στολή του και του έχουν φορέσει ένα ζευγάρι πιτζόμες, που τον κάθουν να φαίνεται πολύ άστειος. 'Απέναντί του είναι καθισμένα τρία παιδιά, δύο αγόρια κι' ένα κορίτσι. Τό είναι από τα αγόρια είναι το χοντρό εκείνο παιδί που του είχε επιτεθή στο δρόμο.

— Θά το πληρώσετε άκριβα αυτό που κάνατε!, φωνάζει ύστερα.

— Μην έκνευρίζεται λοχαγέ Λουίτζι Νάνι!, λέει ηρεμιασμένο το Παίδι - Φάντασμα. Δεν πρόκειται να σε κακομεταχειριστούμε αν είσαι λογικός.

Ξέρω ότι απόψε πρόκειται να πάς στο σπίτι όπου μένει η Κόμπρα, ή Κόρη του Χίτλερ και ξέρω ποιος είναι ο σκοπός της επίσκεψής αυτής! Δέ ξέρω μόνο που είναι το σπίτι της Κόμπρας κι' αυτό θά μου το πής εσύ!

Ο 'Ιταλός κυττάζει το παιδί με ορθάνοχτα από την έκπληξη: μάλιστα.

— Ποιος είσαι; εσύ; ρωτάει.

— Είμαι το Παίδι-Φάντασμα, δούλος σου, απαντάει ο Γ'ώργος.

Το χοντρό παιδί, με το στόμα μουκωμένο με μπουμπύτα, σηκώνεται, κάνει μια υπόκληση και λέει κοροϊδευτικά:

— Κι' εγώ είμαι ο Σπίθας ταπεινόςτατος υπηρέτης σου!

Το πρόσωπο του 'Ιταλού γεμίζει τρόμο. Έχει ακούσει για το τρομερό και μυστηριώδες Έλληνόπουλο, που οι Γερμανοί ονομάζουν Παίδι - Φάντασμα και που έχει εξοντώσει όλους τους πράκτορες των Γερμανών και των 'Ιταλών που είχαν δοκιμάσει να το αντιμετωπίσουν.

— Περιμένω, λοχαγέ! λέει: πάλι ο Γ'ώργος. Πού μένει η Κόμπρα;

— 'Αρνούμαι να απαντήσω!, λέει ο άεωματικός του Μουσολίνι. Και να ξέρης ότι αυτό που κάνεις θά σου κοστίση πολύ άκριβά! Θά...

— Πολύ καλά, τόν διακόπτει ο Γ'ώργος. Δυστυχώς, είμαι αναγκασμένος να κάνω

κάτι που δεν θα το ήθελα...

— Τί θα κάνης; ρωτάει με αγωνία ο 'Ιταλός.

— Θα σε παραδώσω στους Έλληνες πατριώτες της Πελοποννήσου! Δεν έχουν περάσει πολλές μέρες από τότε που λεηλάτησες με τους στρατιώτες σου δέκα χωριά της Πελοποννήσου και έσφαξες τριάντα άβυσσούς Έλληνες! Όπως καταλαβαίνεις οι πατριώτες θα σε περιποιηθούν όπως ταιριάζει σ' ένα δολοφόνο σαν εμένα!

Το πρόσωπο του 'Ιταλού γίνεται χλωμό τὸν πρόσωπο νεκρού.

— Κι' αν μιλήσω; τραυλίζει.

— Αν μιλήσης θα περιοριστώ να σε στείλω στο Κάιρο, όπου θα δικαστής από ένα στρατοδικείο. Διάλεξε : τους πατριώτες της Πελοποννήσου ή το στρατοδικείο του Καΐρου;

Περνούν μερικές στιγμές. Ο 'Ιταλός μένει με το κεφάλι σκυφτό και με τα μάτια καρφωμένα στο πάτωμα. Ο Σπίθας σπάζει τη σιωπή:

— Γιώργο, λέει, γιατί να τον δώσουμε στους πατριώτες της Πελοποννήσου; Νομίζω ότι: εγώ τον έπιασα κι' έχω δικαιώματα επάνω του! Θα τον παραλάβω λοιπόν εγώ. Το ξέρεις ότι: δεν έχω αντίμαχη φάει ψητό 'Ιταλό; Θέλω να δοκιμάσω και να δώσω να τον 'Ιταλός κρέας είναι: πιο νόστιμο από το γερμανικό. Θυμάσαι: εκείνο το Γερμανό λοχία που έφαγα στη Μακε-

δονία; Ήταν λίγο σκληρό το κρέας του, μα έμοιαζε πολύ με χοιρινό!

Όσα όμως, είναι όλα, ψέματα. Τά λέει όλα αυτά για να κάνει τον 'Ιταλό να μιλήσει. Και το καταφέρνει. Ο αξιωματικός έχει ακούσει για την καταπληκτική πολυφαγία του Σπίθα και πιστεύει ότι πράγματι το φοβερό αυτό παιδί θέλει να τον φάει.

— 'Η Κόμπρα μένει, λέει διαστρικά στην όδο Τζιώτη άρθρος 135.

— Πολύ καλά λέει το Παίδι - Φάιτσιμα. Θα σε στείλω στο Κάιρο. Μείνε τώρα ακίνητος και, ενώ εγώ θα δουλεύω, εσύ θα μου διηγηθείς τη ζωή σου, που γεννήθηκες, που σπούδασες, πότε μπήκες στο στρατό, σε ποιές μάχες πήρες μέρος και όλα τα σχετικά.

Και ο Γιώργος κάθεται απέναντί του, μπροστά σ' ένα μικρό τραπέζι, όπου είναι τοποθετημένα διάφορα σύνεργα μεταμφέσεως και αρχίζει να στρώνει το πρόσωπό του με διάφορες κρέμες και να κολλήσει κομματάκια από πλαστική ουσία. Ο 'Ιταλός αρχίζει να μιλάει με μειώτονη φωνή διηγούμενος την ιστορία της ζωής του. Περνάει έτσι αρκετή ώρα.

Όταν το Παίδι - Φάντασμα τελώνει, ο 'Ιταλός αφήνει ένα επ' φώνημα εκπλήξεως. Έχει μπροστά του ένα δεύτερο έαυτο του, που είναι έντελώς όμοιος με τον πραγματικό λοχαγό Λουίτζι.

Νάνι! "Όταν τὸ Παιδί - Φάντασμα φορεῖ καὶ τὴ σταλὴ του, κανένας στὸν κόσμον δὲν θὰ μπορούσε νὰ καταλάβῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν εἶναι ὁ Νάνι, ἀξιωματικὸς τοῦ Μουσαλίνι!

— Καὶ τώρα κατὶ ἄλλο, λέει τὸ Ἑλληνόπουλο. Ἐχεις ἓνα αὐτοκίνητο νομίζω. Πού βρίσκεται αὐτὴ τῇ στιγμῇ;

— Μπροστὰ στὸ σπίτι μου, στὴν ὁδὸ Τζιώτῃ ἀριθμὸς 135.

— Μένεις μόνος στὸ σπίτι αὐτό;

— Ναί.

Ὁ Γιώργος βγάζει ἀπὸ μιὰ τσέπη τῆς σταλῆς τοῦ Ἰταλοῦ μερικὰ κλειδιά.

— Δείξε μου ποῖο εἶναι τὸ κλεῖδι τοῦ σπιτιοῦ σου καὶ ποῖο τοῦ αὐτοκινήτου σου.

Ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ δείχνει. Ὁ Γιώργος γυρίζει στὸ Σπίθα.

— Θὰ πάρῃς τὸ λοχαγὸ καὶ θὰ πᾶς νὰ τὸν παραδώσῃς ἐκεῖ πού σου εἶπα. Θὰ τοὺς πῇς ὅτι πρέπει νὰ τὸν στείλουν ἀμέσως στὸ Κάιρο, πρὶν ἀντληθοῦν οἱ Ἰταλοὶ τὴν ἀπουσία του.

Ἡ παγίδα

ΕΧΕΙ νυχτώσει. Τώρα ἐντελῶς. Ἐνὰ Ἰταλικὸ αὐτοκίνητο σταματᾷ πρὶν ἀπὸ ἓνα ἄλλο Ἰταλικὸ καὶ μερικὰ γερμανικά, μπροστὰ σ' ἓνα σπίτι τῆς ὁδοῦ Μάνεση. Ἐνὰς Ἰταλὸς ἀξιωματικὸς πηδᾷ

ἔξω καὶ κατευθύνεται πρὸς τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου στέκει ἓνας Γερμανὸς στρατιώτης μ' ἓνα αὐτόματο στὸ χέρι.

Ὁ Ἰταλὸς προφέρει ἓνα σύνθημα καὶ ὁ στρατιώτης τὸν ἀφήνει νὰ περάσῃ χαιρτώντας στρατιωτικὰ καὶ λέγοντας:

— Στὸ ἐπάνω πάτωμα λοχαγέ μου, τρίτη πόρτα δεξιά. Σὰς περιμένουν γιὰ ν' ἀρχίσουν.

Ὁ ἀξιωματικὸς μπαίνει στὸ σπίτι ἀνεβαίνει τὴ σκάλα, φτάνει στὸ ἐπάνω πάτωμα καὶ σταματᾷ μπροστὰ σπὴν τρίτη πόρτα δεξιά. Χτυπά: ἑλαφρὰ καὶ ἀκούει μιὰ γυναικεία φωνὴ ἀπὸ μέσα νὰ λῇ:

— Ἐμπρός!

Σπρώχνει τὴν πόρτα καὶ μπαίνει σ' ἓνα μεγάλο δωμάτιο ἐπιπλωμένο μὲ πολυτέλεια. Τέσσερις ἄντρες καὶ μιὰ γυναίκα εἶναι καθισμένοι γύρω ἀπὸ ἓνα τραπέζι. Ἡ γυναίκα εἶναι ἡ Κόμπρα, ἡ Κόρη τοῦ Χίπλερ. Ἀπὸ τοὺς ἄντρες, οἱ τρεῖς εἶναι Γερμανοὶ ἀξιωματικοὶ καὶ ὁ τέταρτος Ἰταλός. Ὁ τελευταῖος λέει στὸν νεοφερμένο:

— Ἀργήσες Λουίτζι!

Τὸ Παιδί - Φάντασμα — γιὰτὶ αὐτὸς εἶναι ὁ νεοφερμένος — ἀπαντᾷ μὲ φωνή, πού προσπαθεῖ νὰ τὴν κάνῃ ὁμοία μὲ τὴ φωνὴ τοῦ αἵματος λώτου Ἰταλοῦ:

— Μοῦ ἔτυχε κατὶ ἀπρὸς δόκητο. Μοῦ ἐπετέθησαν μερικοὶ Ἕλληνες, ἀνάμεσ

στούς άποίους κι' ένα παιδί. Τους έτρεφα σέ φυγή με μερικούς πυροβολισμούς και νομίζω, ότι έτραυμάτισα έναν απ' αυτούς.

— Καθηστε, λοχαγέ Νάνι, λέει ή Κόμπρα. Πρέπει ν' αρχίσουμε.

Ο Γιώργος κάθεται κοντά στον 'Ιταλό και ή Κόρη του Χίτλερ αρχίζει:

— Ξέρετε όλοι τó σκοπό τής άποψινής συναντήσεώς μας. Σε λίγες μέρες και συγκεκριμένα μεθαύριο τó πρωί, στις πέντε ακριβώς, πρόκειται νά έξαπολυθή από τά γερμανικά και τά ιταλικά στρατεύματα στη Βόρειο 'Αφρική ή μεγάλη επίθεση που θα σαρώσει τόν έχθρό και θα χαρίση τή νίκη στους δικούς μας. Στην επίθεση, αυτή θα πάρουμε κι' έμεις μέρος, όχι όμως ως μαχητάι τής πρώτης γραμμής τού μετώπου, αλλά ως πρακτορες τών μετόπισθεν. Για νά έξαπατήσου με τόν έχθρό τó στρατηγείο μας απέφασισε νά κάνει και μιλάν άλλη επίθεση, παραπλήγια νητική, τήν 'Ιδια ώρα, σ' ένα άλλο σημείο. Έτσι ό έχθρός θα νομίση ότι πρόκειται για τήν μεγάλη επίθεση και θα συγκεντρώση εκεί όλες τις διαθέσιμες δυνάμεις του, έξασθεκώντας τó μέτωπό του στο μέρος όπου θα γίνη ή πραγματική επίθεση. Η δική μας δουλειά συνίσταται στο νά προετοιμάσουμε τó έξαςος και νά κάνουμε τούς Συμμάχους νά συγκεντρώσουν όσο γίνεται πιο πολ-

λά στρατεύματα στο σημείο τής ψευτοεπίθεσεως. Πρέπει νά κινητοποιήσουμε τις υπηρεσίες μας και νά διαδόσουμε με τρόπο που νά μη γίνη αντιληπτός ότι ή αλήθεια έ-επίθεσις θα γίνη στο σημείο τής ψεύτικης. Έτσι, όταν έκδηλωθή ή ψεύτικη, οι Σύμμαχοι θα πέσουν στην παγίδα...

— Τό σχέδιο είναι περίφημο, λέει ό Γιώργος συγκρατώντας με δυσκολία τó χτυποκάρδι του. Άν πετύχη θα σημάνη επί τέλους ή ώρα τής οριστικής νίκης!

— Θα πετύχη αν έμεις δουλέψουμε καλά, απαντάει ή Κόμπρα. Άκούστε με με προσοχή. Τό σημείο τής ψεύτικης επίθεσεως θα είναι διακόσια χιλιόμετρα μακριά από τó σημείο τής αλήθινής και συγκεκρυμένα στο Τομπρούκ. Θα συγκεντρωθούν εκεί δεκάδες πολεμικά πλοία, που στην πραγματικότητα, δεν θα είναι παρά έμπορικά σκάφη μεταμφεσμένα σε πολεμικά! Τήν 'Ιδια ώρα ό στόλος τής 'Ιταλίας θα κατευθύνεται πρós τó σημείο τής πραγματικής επίθεσεως, πιο ανατολικά. Ταυτόχρονα, από τά αεροδρόμια τής 'Αφρικής θα ξεκινήσουν δυό χιλιάδες αεροπλάνα γεμάτα Γερμανούς στρατιώτες που θα πέσουν με αλεξιπτωτα στο σημείον τής αλήθινής επίθεσεως. Για νά παραπλανήσουν τόν έχθρό, τά αεροπλάνα αυτά θα κατευθυνθούν πρώτα πρós τó Τομπρούκ και

όταν πλησιάσουν εκεί, θα αλλάξουν ξαφνικά πορεία και θα στραφούν προς το άλλο σημείο. Την ίδια ώρα, όλα τα διατάγματα στρατεύματά μας της Αφρικής θα κινηθούν προς το ίδιο σημείο και θα εξαπολύσουν μια από τις μεγαλύτερες επιθέσεις της ιστορίας!

Τα πράττωπα όλων λάμπουν από χαρά. Ο Γιώργος δίνει και αυτός στα χείλη του ένα χαμόγελο ικανοποίησης και λέει:

— Καταλαβαίνω, Κόμπρα! Θα προσπαθήσουμε να μάθουν, τυχαία τάχα, οι πράκτορες του έχθρου ότι θα γίνω, μεθαύριο, το πρωί στις πέντε, μια μεγάλη επίθεση στο Τομπρούκ. Χρειάζεται, φυσικά, μεγάλη τέχνη στη δουλειά αυτή για να μην αντιληφθούν ότι πρόκειται για μια παγίδα. Εγώ βρίσκομαι σε επαφή με δυο Έλληνες που φαινομενικά είναι πράκτορές μας, αλλά στην πραγματικότητα πράκτορες του έχθρου. Δεν τους έχω συλλάβει γιατί μου χρειάζονται σε κάτι τέτοιες περιπτώσεις. Θα τους έμπιστευθώ τάχα το μυστικό και είμαι βέβαιος ότι θα σπεύσουν να το μεταδώσουν στους κυρίους τους!

— Θαυμάσια!, λέει η Κόμπρα με ικανοποίηση. Το ίδιο θα κάνετε και οι άλλοι. Και πρέπει να κινηθίτε γοργά, γιατί πρέπει να φθάσει η πληροφορία αυτή ως τον έχθρο μέχρι αύριο το μεσημέρι!

Άγνυα

ΚΑΘΙΣΜΕΝΟΣ μέσα σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού του Ιταλού λοχαγού Λουίτζι Νάνι, ο Γιώργος περιμένει με άγνυα μπροστά σε μια συσκευή ασυρμάτου. Έχει μείνει στο σπίτι του Ιταλού για να μη δώσει αφορμή υποψίας με την εξαφάνισή του και καταλάβουν οι Γερμανοί τί συνέβη. Γιατί τότε θα σταματήσουν την επίθεσή και δε θα πέσουν στην παγίδα που τους έχει στήσει.

Η ώρα είναι πέντε το πρωί. Η ώρα της μεγάλης επίθεσης. Το Παίδι - Φάντασμα έχει συνδεθεί με το Συμμαχικό Στρατηγείο του Καίρου και περιμένει ανυπόμονα ειδήσεις για την εξέλιξη της καταστάσεως.

Μια φωνή, η φωνή του αρχιστράτηγου, λέει μέσα από τη συσκευή:

— Είσαι βέβαιος, ότι δεν έχεις κάνει λάθος, Παίδι - Φάντασμα; Είναι πέντε η ώρα και ακόμα τίποτα δεν έχει εκδηλωθεί! Ελπίζω να είναι τα πράγματα, όπως μου είπες. Δυσφορητικά εί-

μαστε χαμένοι! "Εχω συγκεντρώσει όλες τις δυνάμεις μου στο σημείο όπου λές ότι θα γίνη ή άλληθνη επίθεσις και θα πάθουμε μεγάλη καταστροφή αν ή επίθεσις εκδηλωθή αλλού!"

"Έκανα, ό,τι μπόρεσα για να δεβαιώσω ότι έτσι είναι τα πράγματα, στρατηγέ μου, απαντάει το Παίδι-Φάντασμα. "Αν έχω πείσει έξω θα αυτοκτονήσω!"

"Μη λές ανοησίες, παιδί μου! Ξέρω ότι... Μια στιγμή! Πήρα αυτή τη στιγμή ένα μήνυμα! Ένας μεγάλος στόλος έκαμε την εμφάνισή του, στα ανοιχτά του Τομπρούκ! "Η επίθεσις αρχίζει λοιπόν! Να κι' ένα άλλο μήνυμα! Χιλιάδες γερμανικά αεροπλάνα ξεκίνησαν από τα αεροδρόμια της Αττικής και κατευθύνονται προς το Τομπρούκ! "Ο Θεός να βάλη το χέρι του! "Αν έπιτεθούν έναντίον του Τομπρούκ, θα βρουν μόνο μια μικρή φρουρά, για τί διάταξα το κύριο μέρος των στρατευμάτων μας να μετακινηθούν στο διάστημα της νύχτας προς τα ανατολικά για να είναι πιο κοντά στο σημείο, όπου μάς είπες ότι θα γίνη ή άλληθνη επίθεσις!"

"Η φωνή σωπαίνει. "Ο Γεώργιος μένει ασάλευτος με τα μάτια καρφωμένα στον ασύρματο και με το πρόσωπο αλλοιωμένο από την αγωνία. "Από το μέτωπό του κυλούν χοντρές σταγόνες ιδρώτα. Ξέρει ότι, αν έχη κάνει λάθος στις πληροφορίες που έ-

δωσε, θα είναι υπεύθυνος για το θάνατο εκατοντάδων χιλιάδων συμμάχων στρατιωτών και για την ήττα των ελευθέρων λαών! "Αν έχη κάνει λάθος, ή πατρίδα του θα μείνη για πάντα υπόδουλη!"

Βγάζει από τη ζώνη του το πιστόλι του και το άκουμπάει στο τραπέζι δίπλα του. Είναι αποφασισμένος να τινάξη τα μυαλά του στον άερα αν ακούση κακές ειδήσεις.

"Η φωνή του αρχιστρατήγου συνεχίζεται έπειτα από μια μικρή σιωπή:

"Αρχισαν κιόλας επήσεις από το μέρος της σερβίας έναντίον του Τομπρούκ. "Ο Ιταλικός στόλος πλησιάζει ολοένα και τα αεροπλάνα έχουν φτάσει σε απόστασι δέκα μόνο λεπτών πτήσεως από το Τομπρούκ! "Αν συνεχίσουν το δρόμο τους και δεν αλλάξουν πορεία προς τα ανατολικά αυτό θα σημαίνη ότι ή άλληθνη επίθεσις θα γίνη στο Τομπρούκ! Νομίζω ότι πρέπει να δώσω διαταγές να μετακινηθούν τα στρατεύματά μας προς τα δυτικά, προς το Τομπρούκ, όσο είναι ακόμη καιρός!"

Τα σαγόνια του Έλληνόπουλου σφίγγονται. "Η ευθύνη του είναι μεγάλη γι' αυτό που θα πη μια θεωρεί καθήκον του να το πη:

"Στρατηγέ μου, αν μετακινήσετε αυτή τη στιγμή τα στρατεύματά μας, υπάρχει κίνδυνος να συντριβούμε όρι-

στικά! Νομίζω ότι!...»

Η φωνή του αρχιστράτηγου τὸν διακόπτει γεμάτη παρρησία καὶ συγκίνηση:

«Παιδί - Φάντασμα! Τὰ ἀεροπλάνα τοῦ ἐχθροῦ ἀλλάξαν πορεία ὅταν ἐφθασαν πάνω ἀπὸ τὸ Τομπρούκ καὶ κατευθύνονται τώρα πρὸς τὴν ἀνατολή! Παιδί - Φάντασμα εἶσαι ὁ μεγαλύτερος ἡρώς ὅλων τῶν ἐποχῶν! Θὰ νικήσουμε χάρις σὲ σένα! Περίμενε νεώτερες εἰδήσεις! Πηγαίνω νὰ δώσω διαταγές.»

Δυὸ χοντρά δάκρυα κυλοῦν ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ. Δάκρυα χαρᾶς γιατί ἀποδείχτηκε ὅτι εἶχε δίκιο, ὅτι οἱ πληροφορίες του εἶναι σωστές! Τὰ χεῖλη του μουρμουρίζουν μιά προσευχή στὸ

Θεό, ποὺ τὸν ἀξίωσε νὰ προσφέρει μιὰ τόσο μεγάλη ὑπηρεσία στὰ ἔθνη ποὺ ἀγωνίζονται μαζί με τὴν Ἑλλάδα γιὰ τὴν ἐλευθερίαν τους!

Τὰ λεπτὰ περνοῦν ἀργὰ καὶ γρήγορα σὰν αἰῶνες. Μὲ τὰ δακρυσιμένα μάτια τοῦ καρφωμένα στὴ συσκευή τοῦ ἀσφυρμάτου τὸ Παιδί - Φάντασμα περιμένει. Ξαφνικά ἡ φωνὴ τοῦ ἀρχιστράτηγου λέει με τὸν τόνο θριάμβου:

«Νικήσαμε, παιδί μου! Κάνουμε στὸν ἐχθρὸ μιὰ τόσο καλὴ ὑποδοχὴ ὥστε τσακίσαμε τίς δυνάμεις ἐφόδου καὶ διαλύουμε τώρα τὸ κύριο σῶμα του! Μᾶς ἐπετέθησαν μὲ τρομακτικὰ μεγάλες δυνάμεις ἀπὸ τὴ στεριά, τὸν ἀέρα καὶ τὴ θάλασσα! Μὰ

— Ἡ ψευτοεπίθεσις, λέει ἡ Κόμπρα, θὰ γίνη στὸ Τομπρούκ...

‘Ο Σπίθας χρησιμοποιεί τὸ μπουτί σὰν ρόπαλο, ἐνῶ ἡ Τσικίτα...

δὲν ὑποψιάζονταν ὅτι ὁ στόλος μας παραμένει κάπου ἐκεῖ κοντά, ὅτι χιλιάδες ἀεροπλάνα μας περιμέναν τὴ διαταγὴ τῆς ἐξορμήσεως καὶ ὅτι μεραρχίες ὀλόκληρες ἀπὸ θαωρακισμένα ἄρματα μάχης ἦσαν ἑτοίμες νὰ κινηθοῦν καὶ νὰ ριχτοῦν στὸν ἀγῶνα! ‘Η μάχη θὰ κρατήσῃ γιὰ πολλὴν ὥρα ἀκόμη, μὰ μπορῶ νὰ σὲ διαβεβαιώσω ὅτι ἡ νίκη θὰ εἶναι δική μας καὶ ὅτι ἡ συντριβὴ τῶν Ἰταλογερμανικῶν θὰ εἶναι τόσο μεγάλῃ ὥστε ὁ πόλεμος γι’ αὐτοὺς εἶναι χαμένος σ’ ὀλόκληρο τὸ μέτωπο τῆς Ἀφρικής! Παιδιά - Φάντασμα, συγχαρητήρια!»

Τὸ ‘Ελληνόπουλο σηκώνεται, Τὸ στήθος του εἶναι φου

σκῶμένο ἀπὸ μιὰ θαθεῖα χαρὰ καὶ τὰ μάτια του λάμπουν. Ἐκανε τὸ καθήκον του καὶ τὸ ἐξετέλεσε μὲ ἐπιτυχία. Καὶ δὲν ὑπάρχει μεγαλῦτερη ἱκανοποίησις ἀπὸ τὸ νὰ ξέρῃς ὅτι ἔχεις ἐκτελέσει τὸ καθήκον σου!

Γυρίζει πρὸς τὴν πόρτα γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του καὶ τὸ φίλο του τὸ Σπίθα καὶ μαρμαρώνει μὲ τὸ αἷμα παγωμένο στὶς φλέβες του.

‘Ο ἐσταυρωμένος!

Σ Τὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας ἔχει κάνει τὴν ἐμφάνισί της μιὰ σιλουέττα, Μιὰ ὁμορφὴ γυναίκα.

κεία σ'ιλουέττα. Είναι η ... Κόμπρα ή Κόρη του Χίτλερ! Στο γέρι της κρατάει ένα πιστόλι με την κάννη του στραυμμένη προς το στῆθος του Έλληνόπουλου! Τὰ μάτια της πετούν φωτιές μίσους και λύσσας. Κάνει μεοι και βήματα μέσα στο δωμάτιο με τὸ πιστόλι πάντα στραυμμένο προς τὸ Γιώργο. Πίσω της μπαίνουν στο δωμάτιο τρεῖς Γερμανοὶ στρατιῶτες με αὐτόματα στα χέρια.

Τὸ Παῖδι - Φάντασμα, ποὺ ἔχει πάντα τὴν μεταμφίεσι τοῦ Ἰταλοῦ λοχαγοῦ, ὑποκρίνεται τὸν ἐκπληκτο:

— Τί σημαίνουν αὐτά; οὐτάει ζαρώνοντας τὰ φρύδια του. Γιατί αὐτὰ τὰ ὄπλα καὶ αὐτὸς ὁ τρόπος; Πῶς τοιμήσατε νὰ μπήτε στοὺς σπῆτι; ἔνός Ἰταλοῦ ἀξιωματικοῦ χωρὶς νὰ χτυπήσετε;

Καὶ κόμει ἕνα πλάγιο βήμα γιὰ νὰ βρεθῇ πρὸ κοντά στοὺς τραπέζι, ὅπου εἶναι ἀκόμη τὸ πιστόλι του, μὰ ἡ Κόμπρα φωνάζει ἄγρια:

— Ἀκίνητος καὶ τὰ χέρια ψηλά!

Καὶ προσθέτει ἀποτεινόμενῃ στοὺς συνοδοὺς της:

— Δέστε τογ!

Οἱ Γερμανοὶ πηγαίνουν κοντά του, ἀρπάζουν καὶ τοὺς περνοῦν ἕνα ζευγάρι χειροπέδες στὰ χέρια. Ἡ Κόμπρα στέκεται μπροστά του καὶ λέει με φωνὴν ποὺ τρέμει ἀπὸ θυμό:

— Ἀμέσως μόλις ἄρχισαν νὰ φτάνουν οἱ πρώτες ἀσχη-

μες εἰδήσεις, κατάλαβα ὅτι κάποιοι μᾶς εἶχε προδώσει! Καὶ αὐτὸς ὁ κάποιος δὲν μπορούσε νὰ προερχόταν ἀπὸ τὸ στρατηγεῖο μας, γιατί οἱ Γερμανοὶ δὲν εἶναι προδότες! Ὁ προδότης λοιπὸν ἔπρεπε νὰ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς ποὺ ἤξεραν τὸ μυστικό, δηλαδὴ ἐσὺ ἢ ὁ Βιτόριο Λουγκάρι! Ἐπίσης, κανένας ἄλλος Ἰταλὸς δὲν ἤξερε τί ἀκριβῶς θὰ συνέβαινε. Ἀκόμα καὶ τὸ Ἰταλικὸ στρατηγεῖο ἔμαθε μόνο τὴν τελευταία στιγμήν ποὺ θὰ γινόταν ἡ ἀληθινὴ ἐπίθεσις! Ἔσπελα λοιπὸν ἀμέσως τὸν Σαὺλδα, ὃν ἔνα ἀπόσπασμα νὰ συλλάβῃ τὸν Λουγκάρι καὶ ἄρθα ἡ ἴδια ἐδῶ γιὰ νὰ συλλάβω ἐσένα!

— Δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ συλλάβῃς ἕνα Ἰταλὸ ἀξιωματικό!, διαμαρτύρεται ὁ Γιώργος. Ἡ Ἰταλικὴ κυβέρνησις θά...

Ἐνῆστανικὸ χαμόγελο σχηματίζεται στὰ χεῖλη τῆς Κόρης τοῦ Χίτλερ:

— Σὲ προειδοποιῶ, λέει, ὅτι ἄκουσα τὴ συνομιλία σου με τὸν ἀρχιστρατήγου τῶν συμμαχικῶν στρατευμάτων τοῦ Καίρου. Ἐπομένως ἐξέω ποτὸς εἶσαι, Παῖδι - Φάντασμα!

Ἀπλώνει τὸ χέρι της καὶ με γοργὰς κινήσεις ἀποσπᾷ τὴ μεταμφίεσιν ἀπὸ τὸ πρόσωπὸν του. Κάτω ἀπὸ τὶς κρέμες καὶ τὶς πλαστικές οὐσίες κίνα, τὴν ἐμφάνισιν τοῦ τοῦ προσώπου τοῦ Παῖδιου - Φάντασμα. Ἐπειτα, τὸ χέ-

ρ: της Γερμανίδας χτυπάει το Έλληνοπούλο δυο φορές στα μάτια κάνοντάς τον να βογγήσει από τον πόνο.

— Προκάλεσες στη Γερμανία λείει με λύσσα τη μεγαλύτερη καταστροφή που έχει πάθει ποτέ! Θα πεθάνει λοιπόν με τον πιο μαρτυρικό τρόπο που έχει πεθάνει ποτέ άνθρωπος.

Το επόμενο πρωινό, μέσα σε μιὰ από τις κεντρικές πλατείες της Αθήνας συμβαίνουν παράξενα και φριχτά πράγματα.

Μια ισχυρή συνοδεία Γερμανών φτάνει εκεί, έχοντας σπι μέση ένα μελαχροινό παιδί με τολμηρά χαρακτηριστικά και λαμπερά μάτια. Τα χέρια του είναι δεμένα, μα το κεφάλι του είναι στηλωμένο ψηλά γεμάτο υπερηφάνεια. Καμμιὰ έκφραση τρόμου δεν διακρίνεται στο πρόσωπό του.

Οι διαβάτες απομακρύνονται μπροστά στα αυτόματα με τα όποια τους απέλουν οι τύραννοι. Έπειτα, οι στρατιώτες του Χίτλερ, ακολουθώντας τις οδηγίες μιάς όμορφης και νέας γυναίκας με σκληρά χαρακτηριστικά σκάβουν ένα μικρό λάκκο, όπως έδειχνε που σκάβουν για να στήσουν τους στύλους του ηλεκτρικού ρεύματος.

Έχουν κουβαλήσει μαζί τους κι' ένα μεγάλο σταυρό, πρόχειρα φτιαγμένο από χοντρά κλαδιά. Τον άκουμπουν χάρω και βάζουν επάνω του

το παιδί και του δένουν στα μπράτσα του σταυρού τα χέρια. Τέλος, δένουν τα πόδια του στο άλλο σκέλος του σταυρού, τον σηκώνουν μαζί με το παιδί και τον τοποθετούν στην τρύπα του έδαφους.

Έτσι, το παιδί είναι τώρα σπν άερα, δεμένο πάνω στο σταυρό, σαν ένας μικρός εσταυρωμένος! Οι διαβάτες, που παρακολουθούν από μακριά τη φριχτή αυτή σκηνή, κάνουν το σταυρό τους με τα μάτια δακρυσιμένα και με την ψυχή γεμάτη αγωνία.

«Χρστέ μου, μωρμουρίζει κάποιος. Έσθ που σταυρώθηκες για να μάς σώσης, βοήθησε το δυστυχισμένο αυτό Έλληνοπούλο που οι δάρδαιρο: σταύρωσαν! Γλύκανε τον πόνο και δώσε του γρήγορο και ανώδυνο θάνατο!»

Η γυναίκα πηγαίνει κοντά στο εσταυρωμένο παιδί και λείει:

— Θα μείνης εδώ στη στάση αυτή ώσπου να πεθάνεις, Παιδί - Φάντασμα! Ελπίζω μάλιστα να δακρύμασιν να σε ελευθερώσουν οι δικοί σου και να κάνουν έτσι την εκδίκησή μου ακόμη πιο μεγάλη. Μέρα και νύχτα θα βρίσκονται γύρω σου ισχυρά απόσπασματα Γερμανών στρατιωτών και στους γύρω δρόμους θα παραμονεύουν δεκάδες τάνκς, έτοιμα να μεταβώλουν σε σκόνη τους τρελούς, που θα δακρύμασιν κάτι τέτοιο! Υπάρχει όμως έ-

νας τρόπος να απαλλαγής από το μαρτύριο αυτό! Μπορεί μάλιστα να σου χαρίσω και τη ζωή! Δεν έχεις παρά να μου πής μερικά μυστικά των Συμμάχων καί...!

Το Έλληνόπουλο δεν την άφηνει να τελειώσει τη φράση της. Χωρίς να απαντήσει τονώνει προς τα εμπρός το κεφάλι του και φτύνει τη Γερμανίδα στο πρόσωπο.

Αυτή, τρέμοντας από λύσσα, τραβάει από την τσέπη της ένα πιστόλι, το στρέφει έναντιον του παιδιού και έτοιμάζεται να πιέσει τη σκανδάλη. Μά την τελευταία στιγμή συγκρατεί τον εαυτό της.

— "Οχι!", λέει. Δέ θα σου κάνω τη χάρη να σε σκοτώσω! Αυτό ήταν εύπρόσδεκτο από σένα! Θα μείνης εκεί και θα πεθάνης σιγά - σιγά με άφάνταστα μαρτύρια!

Γυρίζει την πλάτη, άπομα κρύνεται, μπαίνει σ' ένα αυτοκίνητο που την περιμένει πιο πέρα και φεύγει....

Το πεινασμένο παιδί

 ΥΟ ἴσκιος γλυ-
στούν μέσ' στο
σκοτάδι ενός δρόμου τῆς Ἀ-
θήνας καί σπαιματούν σέ μι-
κρή ἀπόστασι ἀπὸ ἑνα σπί-
τι. Ἄν παρακολουθοῦσε κα-
νεῖς μέ προσοχὴ τίς κινήσεις
τους, θά ἔδωκε ὅτι ὁ ἑνας ἴ-
σκιος εἶναι μιὰ λυγερὴ σίλου
ἔττα κοριτσιοῦ καί ὁ ἄλλος

μιὰ χόντρη σιλονέττα ἀγο-
ριοῦ. Καί, ἂν τοὺς κύτταζε
ἀπὸ πολὺ κοντά, θά ἀναγνώ-
ριζε τὴν Κατερίνα καί τὸ
Σπίθα τοὺς δυὸ συντρόφους
τοῦ Παιδιοῦ - Φάντασμα!
Στὸν ὦμο τοῦ Σπίθα εἶναι
κουρνιασμένη ἡ Τσικίτα, ἡ
παιράξενη μαϊμουδίτσα.

Ὁ Σπίθας γυρίζει, ἀπλῶς
ναι τὸ χέρι του καί μετὰ τὰ δά-
χτυλά του ἀγγίζει τὸ πρόσω-
πο τῆς Ἑλληνοπούλας. Τὰ
δάχτυλά του μουσκεύονται
σὲ κάτι ὑγρό.

— Πάλι κλαῖς, Κατερίνα;
λέει ὁ Σπίθας μ' ἕνα κάμπο
στὸ λαιμό. Πάμε πιὰ νὰ
κλαῖς! Δὲν εἶπαμε ὅτι ὅλοι
θα πάνε καλὰ; Κάνε κουρά-
γιο!

— Κάθε φορὰ πού φέρνω
στὸ νοῦ μου τὸ Γιώργο σταυ-
ρωμένο δὲν μπορῶ νὰ συγ-
κρατήσω τὰ δάκρυά μου! Ἀ-
παντᾷ ἡ Κατερίνα μ' ἕνα
λυγμό. Μὰ θά κάνω κουρά-
γιο! Πρέπει νὰ ἔχω ὅλη μου
τὴν αυτοκυρίαρχια γιὰ νὰ
μπορέσουμε νὰ σώσουμε τὸ
Γιώργο! Δὲν ὑπάρχει ἄλλος
τρόπος νὰ τὸν σώσουμε!
Πρέπει νὰ αἰχμαλωτίσουμε
τὴν Κόμπρα καί νὰ τὴν ἀ-
ναγκάσουμε νὰ τὸν ἐλευθερώ-
σῃ! Ἄν δοκιμάσουμε νὰ ἐ-
πιτεθοῦμε ἐναντίον τῶν Γερ-
μανῶν πού τὸν φρουροῦν, θά
σκοτώσουν τὸ Γιώργο πρὶν
προλάβουμε νὰ τὸν κατεδά-
σουμε ἀπὸ τὸ σταυρό! Εἶναι
εἰδοποιημένοι οἱ ἄλλοι!

— Ναί!, ἀπαντᾷ ὁ Σπί-
θας. Αὐτὴ τὴ στιγμή, γύρω
ἀπὸ τὸ σπίτι, εἶναι κρυμμέ-

νά τριάντα γενναίοι καὶ ἀποφασισμένοι. Ἕλληνες πατριώτες, ποὺ εἶναι ἑτοιμοὶ νὰ προσφέρουν τὴ ζωὴ τους γιὰ τὸ Παιδί - Φάντασμα ! Δὲν περιμένουν παρὰ μόνο τὸ σὺνθημά μας γιὰ νὰ ἐφορμήσουν. Μὴν ξεχνᾶς ὅτι τὸ σὺνθημα εἶναι μιὰ κραυγὴ κουκουβάγιας....

Σέρνονται πρὸς τὸ μέρος τῆς εἰσόδου τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου στέκεται ἓνας Γερμανὸς σπρσιώτης μ' ἓνα αὐτόματο στὸ χέρι. Πρέπει νὰ τὸν ἔξουδετερώσουν γοργὰ καὶ ἀθόρυβα. Ὁ Σπίθας τραβάει ἀπὸ μιὰ τσέπη του ἓνα σπιλέττο καὶ σηκώνει τὸ χέρι του γιὰ νὰ τὸ πετάξῃ ἐναντίον τοῦ τυράννου. Μὰ δὲν τὸ πετάει.

— Δὲν μπορῶ, μουρμουρίζει. Ἡ σκέψι πῶς ἀν' ἀποτύχω, θὰ χαθῇ καθε ἐλπίδα σωτηρίας τοῦ Γιώργου μὲ κάμει νὰ μὴν μπορῶ νὰ σημαδέψω καλὰ!

Μιὰ ἰδέα λάμπει στὸ μυαλό τῆς Κατερίνας. Ξέρει τὸν τρόπο νὰ κἀνὴ τὸ Σπίθα νὰ γίνῃ ἄσσος στὸ σημάδι.

— Σπίθα, λέει σιγανὰ ξέρεῖ ὅτι ἡ Κόμπρα ἔχει τὴν καλύτερη καὶ πιὸ πλούσια κουζίνα τοῦ κόσμου;

— Ἐ! κάνει τὸ ἀδιάκοπα πεινασμένο παιδί ἀνασκιντώντας. Τί μοῦ λές!

— Ναί ! Καὶ ξέρεις ὅτι τὸν φρουρὸ αὐτὸν τὸν ἔχει βάλει ὄχι τόσο γιὰ νὰ φρουρῇ τὴν ἰδέα, ὅσο γιὰ νὰ μὴν μπῇ κανένας καὶ κλέψῃ τὰ νόστιμα φαγητὰ ποὺ ἔχει

στὴν κουζίνα τῆς!

— Μανούλα μου !, βογγάει ὁ Σπίθας. Μὴ μοῦ τὸ λές! Μ' ἔπιασε λιγούρα!

Τὸ χέρι του κινεῖται γοργὰ καὶ τὸ σπιλέττο σκίζει τὸν ἄερα. Τὴν ἐπόμενη στιγμῇ, ὁ Γερμανὸς σωριάζεται χάμω χωρὶς νὰ θυάλλῃ λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του.

— Μανούλα μου !, βογγάει πάλι ὁ Σπίθας.

Καὶ τρέχει πρὸς τὸ σπιτί ἀνοιγοκλείνοντας πεινασμένῳ τὸ στόμα του. Ἡ Κατερίνα καταλαβαίνει ὅτι ἔκανε ἓνα μεγάλο σφάλμα ξυπνώντας τὸ ἐνοστικτὸ τῆς πείνας μέσα στὸ καθυστερημένο καὶ ἀχόρταγο Ἑλληνόπουλο. Τώρα πιά στὸ μυαλό τοῦ Σπίθα δὲν χωρεῖ ἄλλη σκέψι ἀπὸ τὸ ὅτι κάποιον μέσα στὸ σπιτί αὐτὸ ὑπάρχει μιὰ κουζίνα μὲ τρόφιμα!

Μπαίνουν στὸ προθάλαμο τοῦ σπιτιοῦ. Ἡ Κατερίνα ποὺ εἶδε ἀπὸ ἔξω φῶς σ' ἓνα ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ ἀπάνω πατώματος, προχωρεῖ πρὸς τὴ σκάλα καὶ μ' ἓνα πιστόλι στὸ χέρι ἀνεβαίνει ἀργὰ καὶ μὲ προφυλάξεις.

Ὁ Σπίθας, ποὺ στὸ μυαλό του δὲν ὑπάρχει παρὰ μόνο ἡ σκέψι τοῦ φαγητοῦ, γυρίζει δεξιά καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος ἀπ' ὅπου φτάνουν. Ὡς τὰ ρουθούμια του γαργαλιστὲς μυρουδιὲς φαγητῶν. Διασχίζει ἓνα διάδρομο, φτάνει σὲ μιὰ πόρτα, τὴν σπρώχνει καὶ μπαίνει μέσα σὲ μιὰ μεγάλη κουζίνα. Στὸν ὅμο του εἶναι πάντα κουρ-

νολισμένη ή Τσικίτα.

Ένας άνθρωπος είναι μέσα στην κουζίνα και πρῶει, καθισμένος σ' ένα πραπέζι. Έχει μπροστά του ένα μεγάλο ψητό μπουτί και μια πελώρια κουραιμάνα και πρῶει με κτηνώδη τρόπο κροταλώνοντας με ικανοποίηση τὰ χείλη του. Είναι ο Σούλτς, ο τρεμερόος σωματοφύλακας τῆς Κάμπρας!

Στὸ ἀντίκρουσμα τοῦ Σπίθα, ὁ Σούλτς γουρλώνει ἀπὸ ἐκπληξῆς τὰ μάτια του καὶ σηκώνεται ὀρθος. Στὸ ἀντίκρουσμα τοῦ ψητοῦ καὶ τῆς κουραιμάνας, ὁ Σπίθας γουρλώνει τὰ μάτια του ἀκόμη πιὸ παλὺ καὶ ὀρμαίνει ἀσυγκράτητος ἐνῶ ἡ Τσικίτα πηδάει ἀπὸ τὸν ὧμο του σ' ἕνα ἄλλο πραπέζι καὶ ἀρχίζει νὰ καταβροχθίζει μερικὲς κατακόκκινες τομάτες.

Τὸ ἀδιάκοπα πεντασιμένον παιδί φτάνει κοντὰ στὸν Σούλτς καὶ ποῖν αὐτὸς προλάβει νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἀρπάζει τὸ μπουτί καὶ τὴν κουραιμάνα καὶ κόβει μερικὰ δῆματα πίσω σφίγγοντας τὰ στὴν ἀγκαλιά του.

Ένα σαταμικὸ χαμόγελο κάνει τὴν ἐμφάνισί του στὸ κτηνώδες πρόσωπο τοῦ Γερμανοῦ. Σφίγγει τὶς οὐκώδεις γροθιές του καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ Σπίθα λέγοντας με πατρικὸ τάχα τόνο:

— Ἀγαπητό μου παιδί! Πόσο χάρηκα πού σὲ ξαναβλέπω! Ἡ χαρά μου εἶναι μεγάλη πού θὰ μπορέσω νὰ

σοῦ στραπατσάρω λίγο τὰ μούτρα! Δὲν φαντάζομαι νὰ ἐχῇ ἀντίρρηση...

— Ἀγαπητὲ μου Σούλτς, ἀπαντᾷ ὁ Σπίθας σφίγγοντας μὲ τὸ ἕνα χέρι τὸ ψητό μπουτί καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὴν κουραιμάνα, τί χαρὰ πού σὲ βλέπω πάντα γερό καὶ εὐτυχισμένο! Ἐλα κοντὰ νὰ σὲ ἀγκαλιάσω!

Μ' ἕνα ξαφνικὸ πῆδημα, ὁ σωματοφύλακας τῆς Κάμπρας δρίσκεται κοντὰ στὸ Ἑλληνόπουλο καὶ ἡ γροθιά του ἀρχίζει νὰ διαγράφῃ μιὰ τρομερὴ τροχιά με στόχο τὸ κεφάλι τοῦ Σπίθα. Μὰ ὁ Σπίθας ἀποδεικνύεται πιὸ γρήγορος. Βάζει πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του σὰν ἀσπίδα τὴν κουραιμάνα καὶ σαλεύει ἀγρια τὸ μπουτί σὰν ρόπαλο. Τὸ μπουτί συναντᾷ στὸν ἀέρα τὸ χέρι τοῦ Σούλτς καὶ μιὰ κραυγὴ πόνου βγαίνει ἀπὸ τὸ λαιμύγι τοῦ Γερμανοῦ. Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ Τσικίτα ἀρπάζει μιὰ μεγάλη τομάτα καὶ τὴν ἐκσφενδονίζει ἐναντίον του. Ἡ τομάτα χτυπᾷ τὸν Σούλτς στὸ κεφάλι καὶ τὸν περὶχύνει μὲ τὸ κόκκινο ζουμί τῆς.

Τρελλὸς ἀπὸ θυμὸ, ὁ γίγαντας κάνει δυὸ δῆματα πίσω, ἀρπάζει ἀπὸ ἕνα πραπέζι ἕνα μπουκάλι καὶ τὸ τινάζει πρὸς τὸ μέρος τοῦ Σπίθα. Τὸ μπουκάλι χτυπᾷ τὸ Ἑλληνόπουλο στὸ κούτελο καὶ σπάζει. Ὁ Σπίθας ἀφήνοντας ἕνα παραπονιάρικο βογγητὸ πόνου παραπᾷ τὸ

μπούτι και την κουραμάνα
και σωριάζεται χάρω ξερός!

Μ' ένα γρύλλισμα θηρίου,
ό Σούλτς σηκώνει το πόδι

του για να χτυπήσει με το
τακούμι της μπότας του το
κεφάλι του δυστυχισμένου
παιδιού και να το συντρίψει...

Τ Ε Λ Ο Σ

Απαγορεύεται η άναδημοσίευσις.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Μικροῦ Ἡρώος», διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὶς χιλιάδες τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ ποῦ ἐπιθυμοῦν ν' ἀποκτήσουν ὅλες τὶς ἐκδόσεις μας, παραθέτει πλήρη τιμοκατάλογον τῶν ἐκδοθέντων περιοδικῶν, ὅπου συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ ἐκπτώσις 30%, ποῦ ἰσχύει γιὰ ὅ,τι ἀγοράζετε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας Λέκκα 22, ἐντὸς τῆς στοᾶς, (Σύνταγμα):

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ (συνεχίζεται)	Τεύχη 524	Τιμὴ τεύχ.	1.40
Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ	» 96	» »	1.40
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΖΟΡΡΟ (συνεχίζεται)	» 4	» »	1.40
Ο ΠΛΑΝΗΤΑΝΘΡΩΠΟΣ	» 8	» »	1.40
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΠΟΥΡΛΟΤΙΕΡΗΣ	» 8	» »	1.—
ΤΟ ΒΕΛΙΟΣ	» 8	» »	1.—
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ	» 40	» »	1.—
Ο ΓΚΡΕΚΟ	» 72	» »	1.—
Ο ΖΟΡΡΟ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	» 24	» »	1.—
Ο ΚΑΛ	» 16	» »	1.—
ΤΟ ΜΑΤΙ	» 9	» »	1.—
ΤΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ	» 9	» »	1.—
Ο ΤΖΟΕ - ΝΤΙΚ	» 8	» »	1.—
ΤΟ ΔΕΚΑ ΤΡΙΑ	» 8	» »	1.—
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ	» 8	» »	1.—
ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ	» 1	» »	1.—
ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΟΥ	» 12	» »	2.—
ΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ	» 6	» »	1.—
Η ΚΑΛΥΒΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ ΘΩΜΑ	618λία 1	» »	4.—
ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ	» 1	» »	4.—
Ο ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΕΤΗΣ ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ	» 1	» »	4.—
ΑΠΟ ΤΗ ΓΗ ΣΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ ΓΟΥΣ	» 1	» »	4.—
ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ	» 1	» »	4.—
ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ	» 1	» »	4.—
ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ ΑΦΡΟΔΙΤΗ	» 1	» »	4.—
Ο ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ	» 1	» »	4.—

Σημείωσις: Ὅσοι ἀπὸ τοὺς φίλους μας ἐπιθυμοῦν ν' ἀγοράσουν ὠρισμένα τεύχη ποὺ τοὺς λείπουν, μποροῦν νὰ μᾶς στείλουν τὴν ἀξία τῆς παραγγελίας τους σὲ γραμματόσημα, ἐντὸς ἐπιστολῆς, στὴν διεύθυνσίν μας, κ. ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΝ, ΛΕΚΚΑ 22, ΑΘΗΝΑΣ 125.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΗΡΩΪΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ
(ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ)

Έτος 2ον — Τόμος 13ος — Άριθ. τεύχους 102 — Δραχ. 2
Γραφεία: Λέκκα 22 (έντὸς τῆς Ὑποᾶς). Τηλέφ. 228.983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ)ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασιλίου, Ταταούλων 19, Ν. Σμύρνη
Έπιστολαί, έπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι

Συνδρομαί έσωτερικοῦ:

Έτησια δρχ. 100
Έξάμηνος » 55

Συνδρομαί έξωτερικοῦ:

Έτησια δολλάρια 4
Έξάμηνος » 2

Στὸ ἐπόμενο τεῦχος τὸ 103, πὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχό-
μενη ἐβδομάδα μὲ τὸν τίτλο:

ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΗΣ ΚΟΜΠΡΑΣ

ἡ σκλαβωμένη Άθήνα περνᾷ τραγικὲς στιγμὲς περιμένο-
ντας ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή τὸ θάνατο τοῦ μικροῦ ἑσταυ-
ρωμένου, τοῦ ἡρωϊκοῦ Παιδιοῦ - Φάντασμα! "Όταν ὅμως
ὁ Σπίθας ἀποφασίζει νὰ δράσῃ καὶ μάλιστα μόνος, τὰ
πάντα ὑποχωροῦν μπροστὰ του καὶ οἱ Γερμανοὶ νομίζουν
ὅτι ἔχουν νὰ κάνουν μ' ἓνα σίφουνα!

Τὸ τεῦχος 103 εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πῖο περιπετειώδη, πῖο
συναρπαστικά καὶ πῖο συγκλονιστικά πὺ ἔχετε διαβάσει
ποτέ!

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ.

ΟΙ ΔΗΛΟΦΟΡΕΣ ΜΑΣ, ΜΕΝΕ ΠΡΟΣ
ΕΧΕΙ ΕΝΑ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΟ ΟΠΛΟ.
ΚΑΤΙ Α ΚΤΙΝΕΙΣ ΠΟΥ ΜΠΟΡΟΥΝ
ΝΑ ΠΥΡΡΟΛΗΣΟΥΝ ΟΛΟΚΛΗΡΟ
ΠΛΑΝΗΤΗ! ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΑΤΕ
ΤΟΥΣ ΛΟΧΑΓΟΥΣ ΣΚΙΠ ΚΑΙ
ΦΡΗΜΑΝ;

ΝΑΙ, ΠΡΕΠΕΙ
ΝΑ ΕΡΧΟΝΤΑΙ
ΜΕ ΤΟ ΣΤΟΛΟ
ΤΟΥΣ! ΦΟΒΑ-
ΜΑΙ ΟΜΩΣ
ΠΡΟΣ ΠΡΩΤΟΣ
ΘΑ ΦΤΑΣΗ Ο
ΣΤΟΛΟΣ ΤΟΥ
ΧΑΛΓΚΟ.

ΧΑ! ΧΑ! ΤΩΡΑ ΘΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΩ Μ'
ΕΝΑ ΘΑΥΜΑΣΙΟ ΠΥΡΟΤΕΧΝΗΜΑ!

ΟΙ ΦΟΒΕΡΕΣ ΑΚΤΙΝΕΣ ΤΟΥ ΧΑΛΓΚΟ
ΑΡΧΙΖΟΥΝ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΡΕΠΤΙΚΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥΣ

ΕΝ ΤΟ ΜΕΤΑΞΥ, ΣΤΗ ΡΟΥΚΕΤΑ ΤΟΥ
ΦΡΗΜΑΝ.

ΕΔΩ Σ' ΑΥΤΟ
ΤΟ ΣΗΜΕΙΟ ΒΡΙΣΚΟ-
ΤΑΙ!

ΓΡΗΓΟΡΑ!
ΓΡΗΓΟΡΑ
ΠΡΟΣ ΘΕΟΥ!
ΔΕΙΤΕ ΜΟΥ ΤΟΝ
ΣΗΠ ΣΤΗΝ ΤΗΛΕΟ-
ΡΑΣΗ.

ΑΝΑΤΙ